

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

39. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

28. ZÁŘÍ 2008

Z obsahu:

Svatý Pavel (3)

Katecheze Benedikta XVI.

10. září 2008

- strana 2 -

Svatý Václav

Úryvek z latinského spisu

Život Václava, knížete českého, od Gumbolda, biskupa v Mantově, z roku 980, sepsaného na žádost císaře Oty II.

- strana 4 -

Eucharistická adorace

za svatost kněží
a duchovní mateřství
pro kněze

Úkol pro biskupy
celého světa

- strana 6 -

Duchovní mateřství pro kněze

Povolání být duchovní
matkou kněze je málo
známé, nedostatečně
pochopené, a proto málo
praktikované, i když
je velmi významné
a potřebné

- strana 7 -

Pán Ježíš

o svých kněžích

Jak velice musím naříkat
nad vlažností mých kněží!

- strana 11 -

Jedno z nejstarších vyobrazení sv. Václava a sv. Ludmily v atriu St. Maria in Trastevere v Římě

Minulou středu jsem hovořil o velkém zvratu, ke kterému došlo v životě svatého Pavla po setkání se zmrtvýchvstalým Kristem. Toto setkání znamenalo počátek jeho poslání: Pavel už nemohl žít jako dříve, nyní cítil, že Pán mu uložil úkol hlásat jeho evangelium v hodnosti apoštola. O tomto jeho novém životním postavení, tj. být apoštolem, bych chtěl hovořit dnes. Normálně podle evangelia označujeme titulem apoštolové oněch Dvanáct a chceme tím označit ty, kteří byli životními druhy a posluchači Kristova učení. Ale také Pavel se cítí apoštolem a zdá se být jasné, že Pavlovo pojetí apoštolátu se neodvozuje od skupiny Dvanácti. Naopak, Pavel dokáže dobře rozlišovat svůj vlastní případ od těch, „kteří se stali apoštolý dříve než on“ (Gal 1,17): jim přiznává zcela zvláštní místo v životě Církve. Nicméně, jak všichni vědí, také Pavel pokládá sám sebe za apoštola v pravém slova smyslu. Jisté je, že v době křesťanských počátků nikdo jiný neurazil tolik kilometrů po souši i na moři s jediným cílem – hlásat evangelium – jako on.

Měl tedy pojetí apoštolátu, které překračovalo koncept, jaký se váže ke skupině Dvanácti a jaký zaznamenal především svatý Lukáš ve Skutcích apoštolů (srov. Sk 1,2,26; 6,2). A opravdu v prvním Listě Korinťanům Pavel uvádí jasné rozlišení mezi „Dvanácti“ a „všemi apoštolý“ a chápe je jako dvě různé skupiny obdařené zjevením Zmrtvýchvstalého (srov. 14,5,7). V témže textu pak jmenuje sám sebe pokorně „nejnepatrnějším z apoštolů“ a přirovnává se dokonce k nedochůdčeti, když doslova říká: „Nejsem ani hoden, abych byl nazýván apoštolem, protože jsem pronásledoval Boží Církev. Ale milostí Boží jsem to, co jsem, jeho milost, kterou mi udělil, nezůstala ležet ladem; ano, pracoval jsem do únavy daleko víc než všichni ostatní, vlastně ne já, ale milost Boží ve mně“

Svatý Pavel (3)

(1 Kor 15,9–10). Metafora nedochůdčete vyjadřuje krajní pokoru; ona se nachází také v Listě Římanům svatého Ignáce Antiochijského: „Jsem poslední ze všech, jsem nedochůdče, ale bylo mi dovoleno být něčím, jestliže dospěji k Bohu“ (9,2). To, co antiochijský biskup řekne ve věci svého hrozícího mučednictví a předvídá, že to zcela postaví na hlavu dosavadní podmínky nevhodnosti, to říká svatý Pavel ve vztahu k vlastnímu apoštolskému poslání: právě na něm se projeví plodnost Boží milosti, která do-

káže zcela přeměnit člověka nepodařeného ve skvělého apoštola. Z pronásledovatele zakladatel Církve: to učinil Bůh z jedince, který z pohledu evangelia by měl být pokládán za brak!

Viďet Pána a být povolán

Co je tedy podle Pavlova pojetí tím, co z něho i z druhých dělá apoštolý? V jeho Listech se objevují tři základní charakteristiky, které utvářejí apoštola. První je ta, že „viděl Pána“ (srov. 1 Kor 9,1), tzn. že měl s ním setkání rozhodující pro vlastní ži-

vot. Analogicky v Listě Galatským (srov. 1,15–16) řekne, že byl povolán, jakoby vyčleněn milostí Boha, který mu zjevil svého Syna se záměrem hlásání radostné zvěsti pohanům. Nakonec je to Pán, kdo ustanoví apoštola, nikoliv vlastní ambice. Apoštolem se nestává člověk sám od sebe, nýbrž apoštolem ho učiní Pán; proto se apoštol potřebuje trvale odvolávat na Pána. Ne nadarmo říká Pavel, že je „povolán za apoštola“ (Řím 1,1), tzn. nikoliv „ustanovený od lidí, ale skrze Ježíše Krista a Boha Otce“ (Gal 1,1). To je první charakteristika: vidět Pána a být od něho povolán.

Být poslán

Druhá charakteristika je „být poslán“. Sám řecký termín apoštolos znamená právě „poslaný, vyslaný“, tj. vyslanec, ten, kdo přináší poselství; musí tedy jedit jako pověřený, jako představitel vysílajícího. A proto se Pavel definuje jako „apoštol Ježíše Krista“ (1 Kor 1; 2 Kor 1,1), tj. jako jeho delegát, který se mu dal zcela do služeb, takže se nazývá také „služebník Ježíše Krista“ (Řím 1,1). Ještě jednou vystupuje do popředí idea iniciativy toho druhého, tedy Boha v Ježíši Kristu, kterému je apoštol plně zavázán, ale především se zdůrazňuje fakt, že apoštol přijal od něho poslání, které má splnit jeho jménem, a všechny osobní zájmy má dát na druhé místo.

Hlásat evangelium

Třetím požadavkem je usku-tečňování „hlásání evangelia“ s následným pověřením Církve. „Apoštol“, to není a nemůže být pouze čestný titul. Zavazuje konkrétně a také dramaticky po celý život příslušné osoby. V prvním Listě Korinťanům Pavel zvolá: „Nejsem apoštolem? Copak se mi nedostalo vidění našeho Pána Ježíše?“ (9,1). Analogicky v druhém Listě Korinťanům tvrdí: „Naším listem jste vy! ...jste Kristovým listem,

Pokračování na str. 12

Editorial

Latinský životopis svatého Václava, jehož část ve starobylém překladu jsme zařadili do tohoto čísla Světla, napsal biskup Gumbold na podkladě již existujících písemností až v italské Mantově 50 let po mučednické smrti. Bylo by jistě možné převést ho do současné češtiny. Ale původní překlad, který je k dispozici na internetu v tzv. České čítance, nás tak poněkud vrací do dávných dob, kdy se lidé nejen vyjadřovali jinak, než je tomu dnes, ale také měli jiné zájmy, než jaké máme my. Tehdy byla geneze psaných zpráv spíše opačná než dnes. Veřejné mínění se neutvářelo tím, co bylo napsáno, spíše to, co bylo napsáno, bylo ohlasem veřejného mínění. V době, která prakticky neznala masmédiá a kdy dovednost číst byla výsadou pro několik málo vyvolených, se zprávy světem šířily jinak, než je tomu dnes. Šířily se ponejvíce tak říkajíc od úst k ústům a to znamenalo, že jak ty, kteří zvěsti předávali, tak i ty, kteří je přejímali, musel předmět zprávy osobně zajímat. A to platí i o pověsti svatosti našeho knížete a mučedníka.

V prastarých legendách a spisech o svatém Václavu velkou plochu zaujímá vždy jeho mučednická smrt. Ale k tomu, aby se tato smrt stala předmětem tak obecné pozornosti, nestačí jen sám fakt, že to byla smrt násilná, ale rozhodující bylo, že u chrámových vrat byl úkladně zavražděn mladý člověk, muž, který byl nejen na tu dobu neobvyklým vládařem, ale že to byl právě někdo, koho již za života obestírala pověst svatosti. Rozhodující pro jeho hodnocení nebylo tedy to, co ho postihlo zvenčí, ale co sám vykonal pro sebe i pro druhé. A to je i pro současnou dobu podivuhodně aktuální už jen proto, že evangelium je dokonale nadčasové a jeho důsledné praktikování je pro každou dobu stejně důležité, ba nezbytné.

Ačkoliv se rozhodně nedá říct, že by český národ byl v tomto směru věrným následovníkem odkazu svého prvního světce, jisté je, že si na něho znovu vzpomene především tehdy, když mu už teče do bot. S tím je spojena i lidová legenda o rytířích, se kterými přijde svatý Václav svému národu na

Pokračování na str. 13

Cena života

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Co prospěje člověku?

Třetí čtení, určené pro slavnost našeho hlavního patrona svatého Václava, je velice krátké. Je to jen několik vět, ale když se nad nimi opravdu zamyslíme, je v nich shrnu to celé evangelium. Vyjadřují všechno, na co bychom především měli trvale obrátit všechnu svou pozornost, abychom obstáli, až Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly odplatit každému podle jeho jednání. Nejlépe na tom budou zajisté ti, kteří se už za svého života řídili slovy a pokyny Toho, který je jednou přijde soudit. Pokud bychom v tomto posledním setkání neobstáli a ztratili svou duši, opravdu nic nám nepospěje, i kdybychom předtím získali třeba celý svět.

Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho. Kdo svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Pro lidskou logiku se tato Ježíšova slova mohou jevit jako opravdový paradox. Ještě nepochopitelnější se však musela jeho tehdejší posluchačům jevit výzva: *Vezmi na sebe svůj kříž a následuj mne.* Pod pojmem kříž si neuměli představit nic jiného než nástroj potupné smrti. Něco takového se mohlo Ježíšovým posluchačům jevit stejně „tvrdé“ jako někdejší slova, že život bude mít v sobě jen ten, kdo bude jíst jeho tělo a pít jeho krev.

Vidíme, že Pán nepočítal s tím, že by jeho bezprostřední posluchači měli vše ihned plně pochopit. Někdy se jich ptal, zda porozuměli, jindy se sami ptali na vysvětlení. Ale po „tvrdé řeči“ o Eucharistii se neptal apoštolů, zda mu porozuměli, ale zda také chtějí odejít. Tehdy se všichni zbylí shodli s Petrem, že nemají jiného podobného Mistra a že jeho slova pokládají za slova života věčného, i když je ještě zcela nechápou. To byl projev skutečné víry a pevné důvěry, kterou učedníci osvědčili v této chvíli zkoušky. Apoštolové zůstali s Pánem nikoliv proto, že se jim líbilo vše, co od něho slyšeli, ale proto, že mu plně důvěřovali.

Po své duchovní maturitě, kterou první z apoštolů složil na břehu Genezaretského jezera, a po přijetí darů Ducha Svatého však už dobře rozuměl slovům, kterým kdysi mohl jen důvěřovat. Už věděl, jak je to se ztrátou a záchranou života, takže nám to sám konkrétně vyložil: *Otec našeho Pána Ježíše Krista je tak milosrdný, že nás znovu*

zrodil a navíc dal nám živou naději na skvělé, nepomíjející a trvalé dědictví, které je pro nás připraveno v nebi. Takže se nemusíme bát, i když na nás přijdou všelijaké zkoušky. Budou nás sice trápit, ale budou trvat jen krátký čas a chrání nás při nich jeho moc. Ale potom budeme jásat.

Tehdy už také Petr věděl, že tato naše cesta k životu není neprošlapaná, protože stejnou cestou šel Kristus a *zanechal nám tak příklad, abychom šli v jeho šlépějích.* To už Petr pochopil, co to znamená vzít na sebe kříž a následovat Pána. Kráčet v jeho šlépějích znamená procházet utrpením: *Kristus za nás trpěl a zanechal nám tak příklad.* Kdysi se Petr něčeho takového velice bál. Vymlouval to svému Pánu, a když se mu hrozilo, že by měl vykročit na cestu utrpení, a ze strachu před utrpením zapřel, že patří k jeho učedníkům. Ale to se všechno jeho *novým zrozením* změnilo. Nyní už vzal na vědomí Pánovu předpověď, že ho skutečně čeká jeho osud: přijde doba, kdy ho jiní *spoutají a povedou, kam nechce.* Ale nyní už Petr necouvá, naopak, přijal od Pána úkol slovem i příkladem *utvrzovat své bratry ve víře.*

V Ježíšově návodu, jak si bezpečně zachránit opravdový život, vidíš něco paradoxního jen proto, že se nejdříve člověk paradoxně zachoval na samém začátku svých dějin. Je větší paradox než dát čemukoliv přednost před nejvyšším svatým, dobrým a milujícím Bohem? Není přímo absurdní, když tvor chce zaujmout místo svého Stvořitele? A proto více než o tom, zda Ježíšův požadavek k následování není příliš náročný, rozjíměj o tom, jak geniální východisko našel Bůh z naší absurdní situace. Všechno nevyhnutelné neštěstí, které jsme si sami přivodili, dokázal zcela obrátit v náš prospěch. Ale cena nebyla malá: přišel nám osobně prošlapat cestu ke ztracenému štěstí. Když jsme všechno ztratili, *vlastního Syna nešetřil, aby nám spolu s ním daroval i všechno ostatní. Vynesl naše hříchy na dřevo, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho krvavými ranami jsme uzdraveni.*

Jeho láska je skutečně neporazitelná. Tak jako On sám svou smrtí přemohl smrt, tak i ti, kteří pro něho ztratí svůj život, najdou ho, pro sebe i pro druhé. Drahomíra a Boleslav chtěli skoncovat s křesťanstvím u nás na jeho samém začátku, ale ve skutečnosti otevřeli jeho prameny. Již starozákonní mudrc napovídá, že ti, *kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté.* A není jich málo, naopak, je jimi naplněno nebe, ale stále je tam dosti místa i pro tebe.

Bratr Amadeus

Liturgická čtení

1. čtení – Mdr 6,9–21

Vládcové, k vám se obracejí má slova, abyste se naučili moudrosti a neklesli. Ti totiž, kdo svatě střeží svaté příkazy, budou uznáni za svaté, ti, kdo jsou o nich poučeni, najdou ospravedlnění. Buďte tedy žádostivi mých slov, mějte po nich touhu, a poučíte vás.

Moudrost září a nevadne, snadno ji vidí ti, kdo ji milují, dává se nalézt těmi, kdo ji hledají. Předchází ty, kdo po ní touží, a ukazuje se jim první. Neunaví se, kdo k ní časné přichází, najde ji, jak mu sedí u dveří. Myslet totiž na ni je svrchovaná prozíravost, kdo kvůli ní bdí, brzy je bez starosti. Vždyť sama obchází a hledá ty, kdo jsou jí hodni, na cestách se jim ukazuje s přízní a při každé myšlence jim vychází vstříc. Neboť její začátek je zcela upřímná touha poučit se, chtít se poučit je láska k ní, láska k ní je zachovávat její přikázání, dbát o přikázání je zajistit si nesmrtelnost, nesmrtelnost pak dává místo u Boha.

A tak touha po moudrosti přivádí ke kralování. Vládcové lidí, když se tedy těšíte z trůnů a žezel, čtete moudrost, abyste kralovali navěky.

2. čtení – 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtyvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé.

Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat nyní v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky.

Vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích. „On nezhršil a nikdo od něho neslyšel nic neupřímného.“ Když mu spílali, on jim to spíláním neoplácel, když trpěl, nevyhrožoval, ale ponechal vše tomu, který soudí spravedlivě. On sám na svém těle vynesl naše hříchy na dřevo kříže, abychom byli mrtví hříchům a žili spravedlivě. Jeho ranami jste uzdraveni.

Evangelium – Mt 16,24–27

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Kdo chce jít za mnou, zapřít sám sebe, vzít svůj kříž a následuj mě! Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mne ztratí, nalezne ho. Neboť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí svou duši? Nebo jakou dá člověk náhradu za svou duši? Syn člověka přijde ve slávě svého Otce se svými anděly a tehdy odplatí každému podle jeho jednání.“

Svatý Václav

Úryvek z latinského spisu *Život Václava, knížete českého, od Gumbolda, biskupa v Mantově, z roku 980, sepsaného na žádost císaře Oty II.*

Autor začíná úvodem, který uzavírá slovy:

Tato kratičká úvaha, uložená naší primitivní neumělostí posvátným příkazem nejvitěznějšího císaře, vznešeného Oty Druhého, má připravit výklad o rodu slavného muže a poznámky o jeho paměťhodných skutečích. Oč jeho cena je zmenšena vinou autorovy nedostatečnosti, o to je zvýšena vznešenou důstojností světce, jenž posvátnou velebností skutků svých nám k němu podnět a látku podává.

Příčiněním dřívějších teologů, kteří se plněji skvějí proniknutím spasitelných textů, zachovaly se, jak víme, zprávy zapsané v knihách a věrně zaznamenané pro věřící potomstvo, o vzcházení spásné víry a o počátcích upevnění církevní organizace: přece nestaly se všechny národy světa, byť k tomu byly předurčeny, zároveň účastnými daru této milosti, třeba některé kmeny po dlouhých a bludných zacházkách a oklikách byly uvedeny na přímou a pravou stezku: řízením nebeské velebnosti, jako by potření ďábla bylo dokonáváno poznenáhlu, víra se šířila do krajů postupně. Jeden pak z těchto krajů, osídlený obyvateli slovanskými, hodlám vylíčit v tomto prostinkém sepsání. Naši pozornosti se nabízí krajina severní, nad ostatní drsnější a ve víře opožděnější, kterou sama milost Ducha Svatého ráčila získati pro křesťanské vyznání obrácením sice pozdním, ale požehnaným.

* * *

Od samých zajisté obyvatelů země bylo dáno tomu kraji jméno Čechy (Boemia). V něm již za

panování blahé paměti přeslavného krále Jindřicha jeden muž toho kmene, rodem vznešenější a mocí nad své spoluobčany značně vynikající, jménem Spytihněv, vedl správu knížectví pod svrchovaností královou a zasažen sladkou touhou po službě Bohu, dychtil nemálo po tom, aby se obrodil tajemstvím svatého pramene a očistil se křtem svatým.

Zažehel novou vroucností, stavěl chrámy Boží k uctívání nejblahoslavenější Rodičky Boží Marie a svatého knížete apoštolů, v nichž potom každého roku nesčíslné zázraky se zaskvěly příčiněním pomoci Boží.

Když se zatím přirozeným během dokonaly dny jeho života, v němž chvályhodně dal příklad šlechtitných skutků, nastoupil na knížecí trůn, obecným souhlasem vyvolen, jeho věkem mladší bratr Vratislav, který roven bratru zbožností, uvěřil pravdě křesťanské, vystavěl baziliku blaženému mučedníku Jiřímu, vítěznému bojovníku Božím, a zasvětil ji bohoslužbě. Když i on po delším prodlení času sešel přirozenou smrtí, zůstavil

po sobě ratolest, již smrtelníci s hlubokým údivem musili potom chválami velebit, totiž Bohu milého Václava, věkem i činy staršího ze synů – a pro věci nebeské mnohem zanícenějšího než on sám.

Jakmile tento hoch nápadné sličnosti a roztomilé povahy dospěl jarého věku jinošského, ještě za života otcova přál si býti vzdělán znalostí písma, a když byl častým žadoněním obměkčil srdce otcovo, byl dán s jeho dovolením na hrad Budeč, aby se tu přiučil umění číst. Jelikož pak jeho rozum byl od Boha nadán rychlou chápavostí, naučil se po krátkém studiu důkladně knize žalmů i četným jiným knihám Písma a vše si vštíпил hluboce do

Jan Jiří Heinsch (1647–1712): *Sv. Václav slouží chudým*

paměti. Když pak otec, jak už bylo řečeno, nastoupil cestu všeho tělesného a jiných sám naopak činy svými připomínal příklady starců, byl vyvolen pod zářivou mocí nejjasnějšího krále Oty – s příznivým souhlasem lidu, až se sám tomu velmi bránil – za nástupce otcovy vévodské hodnosti a vyzdvižen na stolec knížecí důstojnosti.

Není se co diviti, že dobrota mladičkého knížete, když se chopil správy země, byla zevnitř sevřena těžkými a rozličnými nesnázemi. Protože měl ze všeho nejvíce na zřeteli věci nebeské, rozhodl se v zbožném srdci, že ačkoli je povinen pečovat o obecné dobro, nezpronevěří se přece přesludké poslušnosti k Bohu, k níž se hned od mladých let zavázal, i kdyby měl pohrdnouti pozemským důstojenstvím. Obával se však, že by musil pykati za viny svěřeného lidu, kdyby neužíval zákona přiměřeného občanské oblasti, ale nelámal si dlouho hlavu těmito pochybami a velmi bystře zvolil pravou cestu tak, že ani neopomíjel toho, co měl konati v rámci svých světských povinností, ani se pro příště nemusil strachovati, že něco zanedbá z touhy po věcech nebeských; sídlil zkrátka v útulném, ale velmi skromném paláci a snažil se knížecími pokyny mírniti ustanovení zákonů k obecnému prospěchu občanů i družiny. V rozsuzování byl obezřelý a hotov nad každým se smilovati, dával se snadno uprositi k prominutí trestu za nehodné viny provinilců a při soudním řízení mu byl cizí všeliký způsob trestání: v soukromém styku byl prostý, vynikal čistotou mravů; před vznešenými však často dával přednost venkovské prostotě chudých obyvatel a je si oblíboval; osiřelým nahrazoval rodiče a hmotnou oporu a vždy se skvěl podivuhodným leskavostí jakožto utěšitel a otcovský ochránce vyhnanců z vlasti. Ve všem počínání byl skromný a neobyčejný milovník trpělivosti, ve všech protivenstvích osu-

du byl opatrný a rozvážný, velmi štědrě rozdíl jmění na potřeby plačící chudiny, vlídně konal skutky dobročinnosti a pokory, a jsa k sobě zpravidla přísnější a k jiným všude shovívavější, štědrostí, útrpností, poučováním nevědomých a utvrzováním poučených zářil všem jako příklad na věky.

Když však milosrdný kníže shledal, že ani se nedá změnit neoblomný zákon, ani soudci nějak uprositi, aby v tom ulevili, vida, že provinilec nemůže být vyrván hroznému zákonu, a chtěje se sám z toho vyvléci a hlavně zabrániti, aby zrak zasvěcený nebi nebyl poskvrněn krvavou exekucí, pod jakoukoli přijatelnou záminkou se vzdaloval ze soudního shromáždění, neboť zdravě bystrý jeho rozum se řídil spásným výrokem evangelia: Nesud'te a nebudete souzeni, neodsuzujte a nebudete odsouzeni (Lk 6,37).

Toto přikázání mladík Bohem naplněný si převelmi oblíbil a uvědomil si, že neříditi se jím bylo by pro každého smrtelníka nebezpečné, proto dobrotivě šetřil zmíněných provinilců, kteří měli být na hrdle potrestáni. Aby pak ohavné památky mučidel nadále se nevzmáhaly, všechny šibenice, postavené na mnohých místech jeho království k věšení lidí, dal nadobro strhati a nedopustil, aby za jeho času byly zase obnoveny. S rozvíjením své nanejvýš blahodárné činnosti den ode dne víc a více zvyšoval beztak již vrchovatou míru své chvalitebné dobroty; přijímal k sobě kněze přicházející ze všech končin světa, ve všelikých potřebách jim byl laskavě nápomocen a zachovávaje božskou lásku k bližnímu, kterou nikdy nespouštěl z očí, s nábožnou přichylností je milerád míval okolo sebe a pečlivě i dobrotivě s nimi jednal; jeho pak čistá mysl, jsouc jejich častými nábožnými výklady nebesky vycvičena a hojným učením vzdělána, dospěla k neobyčejnému pochopení písem svatých. Cokoli snahy

učitelů v něm načrtly a naznačily, to on sám ctnostnými skutky naplňoval; poněvadž měl soustrast se všemi, kdož byli v tísní, navštěvoval s laskavým těšením ty, kteří chřadli slabostí, i ty zas, kdo uvázli v osidlech neúprosné smrti a jimž málo zbožní spoluobčané se nepostarali o pohřeb, pochovával s náležitými obřady. Avšak kmény, jež po zákonu a podle starobylých obyčejů byly postaveny pod jeho knížecí moc, byly nestálé a kolísavé v čerstvě přijaté víře. Když tedy jiných božských vloh pozoroval, kterak i sami velmožové častěji do roka se scházejí v zlořečených svatyních a u oltářů pohanických běsů, aby tu přinášeli oběti cizím bohům, ačkoli byl často zván k účasti na ohavných hodokvasech, při nichž byla předkládána obětovaná zvířata, přece nejen že odmítal nedovolené

hostiny - vždyť nadevše toužil po hodech u nebeského stolu -, proto se co nejdůsledněji vyhýbal i všednímu styku s hodovní-

ky pošpiněnými dábelskou nečistotou. Přesto měl starost o ty, kdo byli zachvácení záhubným bludem, připomínal si častěji Písmo, jež slovy apoštoloými přikazuje: Jeden druhého břemena noste (Gal 6,2). Ty, kteří byli nějakým způsobem povolnější k tomu, aby se dali na pravou cestu nejvyššího dobra, neustával slovy sladkého přemlouvání a sliby neocenitelných darů nebeské odměny co nejvytrvaleji nabádati, aby pohrdli podobami model, kterými byli ošáleni, a myslí i srdcem se s vírou naklonili k podstatě božskosti pravé a neměnné, která se nemůže zvětšovat ani zmenšovat a věčně trvá. Ty však, kteří byli méně přístupni tomuto spásonosnému učení, jsou srdcem zatvrzejší nebo rozumu tupějšího k poznání pravdy, podle napomenutí apoštola včas poučoval i bezohledně káral (2 Tim 4,2), naznačoval odměnu v obojím způsobu a seč byl, dychtivě spěchal shromáždit všechny, kdo se jen dal, ať dobrovolnou, ať vynucenou přihláškou, k hostině nebeského Hospodáře, oplývající dostatkem všeliké hojnosti a poskytující po zahnání hladu radosti věčného nasycení.

Skvěl se přísným dodržováním postů a podivuhodným rozdáváním almužny. Dával velmi prospěšný příklad tím, že k skromnému způsobu života pravidelně přidružoval znamenitou vlastnost, že totiž zrakem svaté mysli hlouběji pronikal k zjevenému slovu Božímu, a protože věděl, že Bůh cení si více osvědčení poslušnosti než konání oběti, hleděl co nejvíce zušlechtiti své zbožné a úchvatné mravy. Ačkoli svatý náš jiných jako vládce velmi často byl zaneprázdněn světskými záležitostmi, přece v čas každoročně se opakujícího a podle předpisů přísně dodržovaného postu trávil jednotlivé dny co nejetihodněji v neúnavném konání modliteb, pronášených za štědrého podělování chudých. Za noci pak oddává se nezkalenému

bdění, ani nepomyslel na lahodný spánek, nýbrž jakmile se sneslo noční ticho, pohrdl poduškami skvostné ložnice, tajně vstával z lůžka, potichu budil mladičkého komorníka, uchopil knížku od častého brání do ruky již zvetšlou, vyšel nepozorován strážemi z paláce, potom provázen toliko svým panošem procházel bosýma nohama příkré vrchy horské i záludné srázy údolní, chodil mezi hrady po cestách a stezkách kamenitých nebo náledím nebezpečných, přičemž za stálého odříkávání žalmů a jiných modliteb navštěvoval kostel po kostelu. A tak veliké snášel trýznění těla, že krev řinoucí se z jeho rozdrásaných útlých chodidel tu a tam označovala jeho šlépěje. Vrátiv se však domů zastíral, co se uvnitř v jeho mysli dělo, a zasedaje na trůn oblékal se v nádherná roucha knížecí, jenže vespod jeho

přečistě tělo bylo rozdiráno drsnou látkou žiněnou. Také když nadešla vedra žňová, za bezpečného ticha nočního sám na poličku požínal srpem hrsti pšenice, vázal a těžký snop nakládal na svá ramena, potom skryl se v odlehlejší koutě domu; tam mlátil, protřásal zrní svatými rukama pečlivě na řešetu, až je dočista zbavil polní příměsi, načež je drtil mezi kameny; tuto mouku zadělal, pokropiv ji vodou, kterou vlastnoručně – za asistence pouze chlapcovy – vědrem navázil

Svatováclavský erb města Tridentu

Erb města Tridentu tvoří svatováclavská orlice, i když v průběhu staletí doznala určitých změn. Tvoří znak města oficiálně již od roku 1407 (rok povstání Rudolfa Belenzaniho). Jan Lucemburský věnoval orlici městu již v roce 1339, jak vyplývá z věnovací listiny adresované tridentskému biskupovi. Již tři roky předtím byl jeho syn Karel, pozdější Karel IV., nastolen jako regent místo svého mladšího bratra, který se v roce 1330 oženil s tyrolskou komtesou Markétou. Karel s sebou přivedl Mikuláše z Brna, který pak byl v roce 1338 jmenován tridentským biskupem a knížetem. Tím byla zajištěna věrnost a poddanství tridentského knížectví české koruně. Svatováclavskou orlici pak jako výraz vděčnosti za oddanost a věrnost věnoval Jan Lucemburský 9. srpna 1339 Mikulášovi a jeho nástupcům na stolci sv. Vigilia. V roce 1987 se z rozhodnutí italské vlády upravený erb stal znakem samostatné tridentské provincie.

a vzýváním pravé Trojice požehnal, z nekvašeného těsta sám se jal bez cizí pomoci péci hostie, které rukama kněží měly být obětovány při mši. Rozvažoval však u sebe, že dosud neučinil dosti pro oběť mše svaté, a protože nacházel zalíbení v hořkosladké poslušnosti, které, jak věděl, Bůh dává přednost před oběťmi, když s postupem roku nadešlo vinobraní, zavolal potají svého již jmenovaného a nadmíru věrného služebníka, přeskakoval v noci plot vinice; a naplniv košíky zavěšené oběma na zádech, až se prohýbali, vracel se s chvalitebným lupem do nad jiné drahé komůrky v odlehlejší křídle paláce. Potom zajistil dveře příbytečku ze všech stran obezřelým zastrčením závor, roztíral paličkou hrozny v nádobě přiměřené této malé sklizni hroznů a vylisoval šťávu mladého moštu. Přeslněný sáček pečlivým mačkáním svých svatých rukou procedil čirý mok; nalil víno s vědomím toliko panošovým do dvojúhého džbánku, dobře uložil a rozdělil je mezi kněze své země spolu s oplatkami, jež v péči o vznešenost mše svaté sám upekl. Ó nerozvatelné pouto neporušitelné víry kolem hrudi zcela nevinné!

Ó nejhrošlivější následovníku chvalitebné poslušnosti! Ó podivuhodná pokoro knížete, který se nestydí podstoupiti pro lásku k Bohu roli služebníku! Rozjímal o hlubokých nebeských tajemstvích, jež v srdci mu utkvěla, a velebnou a spasitelnou obětí těla a krve Páně s takovou vroucností ctil a miloval, že pro oslavení nebeské oběti, nákazu viny smývajícím, nejen stálostí víry bojoval, ale i hrubou prací po způsobu venkovského otroka a zbožnou štědrostí vůči kněžím činně se podílel na mystériu nejčistějšího pramene spásy.

Připravil -Iš-

Eucharistická a duchovní

Úkol pro biskupy celého světa

8. prosince 2007 na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie vydala Kongregace pro klérus všem biskupům adresovaný list, který zatím zůstal zcela mimo všechnu pozornost, ačkoliv jde o záležitost velmi naléhavou a aktuální. List se obrací přímo na všechny biskupy katolické Církve.

Na konci listu čteme následující prosbu, ba přímo úkol pro všechny biskupy:

Proto prosíme všechny ordináře (biskupy a generální vikáře), kteří zvláštním způsobem oceňují jedinečnou a nenahraditelnou charakter svátostného kněžství a kteří jsou si vědomi naléhavosti společné akce, ať se sami aktivně angažují a všude tam, kde je jim svěřena část Božího lidu, podporují vytváření večeradel, ve kterých se klerici, řeholníci a laici v duchu opravdového společenství, pokání a očištění věnují společné modlitbě ve formě ustavičné adorace.

Kongregace prosí biskupy, aby ve svěřených oblastech, diecézích, farnostech a řeholních společenstvích šířili eucharistickou adoraci a vytvářeli pravidelná večeradla (společenství modliteb). Jde o to, aby předali kněžím tento vynikající dokument a prosbu Svátého stolce a naléhali na jeho realizaci. Při Světovém dni mládeže jsem měl možnost hovořit s mnoha kněžími z celého světa a nenašel se ani jeden, který by o tomto dokumentu věděl. To je velice smutné. Poprosme naše biskupy, aby tuto věc projednali a informovali ty, kteří jsou za podobné akce odpovědní, a uložili jim, aby vyhověli prosbě Církve.

Nepřerušovaný řetěz modliteb

Prefekt Kongregace pro klérus Claudio kardinál Hummes uvádí ve svém listě biskupům

adorace za svatost kněží materství pro kněze

důvody a nutnost této modlitebni iniciativy:

Ctíhodní spolupratři v biskupské službě, je skutečně mnoho věcí, které je třeba uskutečnit pro opravdové blaho kléru a pro zdar pastorační služby, pokud se má v dnešních okolnostech projevit jako plodná. Musíme se k této výzvě postavit kladně a nebát se těžkostí a námahy. Ale protože všechno konání vychází z bytí a duši veškerého apoštolátu, je důvěrný styk s Bohem, máme v úmyslu inspirovat duchovní hnutí – řetěz ustavičné adorace za posvěcení kněží. Toto hnutí se zakládá na vědomí pevného pouta mezi Eucharistií, kněžstvím a mezi materstvím Panny Marie, které zahrnuje všechny kněze.

Jak mnoho pozhennání a milostí může vzejít pro kněze z takové prosebné akce uskutečňované v celé Církvi! A také pro všechny Boží lid! Protože jestliže máme svaté kněze, máme i svatý Boží lid. Jestliže však pastýř neplní své pastýřské povinnosti, rozptyluje se stádo a směřuje k záhubě. Mnoho věřících je vděčných, když jejich kněz slaví mši svatou důstojným způsobem přesně podle předepsaných liturgických textů a nikoliv podle vlastních vymyšlených modliteb, často teologicky chybných. Jak vděční jsou věřící, když jim jejich kněz nabízí pravidelnou a stabilní příležitost ke svaté zpovědi, když podporuje zbožnost hodinami adorace, procesími a jinými formami křesťanské zbožnosti. A pokud se tak neděje a pokud tak kněz nejedná, mají v modlitebních akcích příležitost místo stížností a nářků a kritiky se za kněze modlit.

Duchovní materství

Kongregace pro klérus však jde ještě dále, a je to smělý krok, i když není zcela nový. V dokumentu se také říká:

Chtěli bychom povzbudit Bohu zasvěcené ženy – podle vzoru nej-

světější Panny Marie, Matky věčného Velekněze a jeho spolupracovnice na díle jeho vykoupení – aby duchovním způsobem adoptovaly některého kněze a byly mu nápomocné svým sebeobětováním, modlitbou a pokáním. Kdo koná adoraci, koná tím také akt dosti učinění za vlastní chyby.

Dokument Kongregace pro klérus pak jmenuje výslovně řadu Bohu zasvěcených žen. To ovšem v žádném případě nevyklučuje ani laiky. Každý je zván, aby se připojil k této modlitebni iniciativě osobní modlitbou „ve skryté komůrce“, ať už účasti na adoraci ve farnosti nebo v řeholním domě, nebo také tím, že „duchovně“ adoptuje některého kněze a zvláště za něho se modlí a obětuje. Jedná se zde o tajemství zástupnictví. Někdy se setkáváme my kněží s tím, že můžeme účinně vést lidi k Bohu svátoctvími jen proto, že jsou zde ti, kteří se za naše kněžské poslání modlí.

Právě na základě zvláštního postavení a role, kterou má nejsvětější Panna v dějinách spásy, je naším úmyslem zasvětit zvláštním způsobem všechny kněze Panně Marii, Matce věčného Velekněze, tím, že vyvoláme v Církvi iniciativu modlitebního hnutí, v jehož středu stojí věčná eucharistická adorace, takže ze všech částí světa ustavičně stoupá k Bohu hlas prosící církve, díky, chvála a smír na úmysl, aby Bůh probudil četná kněžská povolání.

Kéž Maria, Matka věčného Velekněze, vyprosí u něho pozhennání pro tuto akci, aby bylo dosaženo autentické obnovy kněžského života podle vzoru Ježíše Krista, Dobrého Pastýře.

Kéž tato iniciativa najde vřelý přijetí zvláště u biskupů.

Bližší informace je možno najít na stránkách www.clerus.org.

Z -sks- 35/2008 přeložil -ls-

Duchovní materství pro kněze

Povolání být duchovní matkou kněze je málo známé, nedostatečně pochopené, a proto málo praktikované, i když je velmi významné a potřebné. Toto povolání je často skryté, lidskému vnímání neviditelné, ale mělo by ovlivňovat duchovní život. Byl o tom velice přesvědčen papež Jan Pavel II., proto chtěl mít ve Vatikáně klauzurní sestry, které by se modlily na úmysl Svatého otce.

Nezavisle na věku a na civilním stavu mohou se ženy stát pro kněze duchovními matkami. Je to možné i pro ženu nemocnou, pro dívku na vdávání nebo pro vdovu. Zvláštním způsobem to platí pro misionářky a pro řeholnice, které obětovaly celý svůj život za posvěcení lidstva. Jan Pavel II. děkoval dokonce dítěti za jeho mateřskou pomoc: *Výjadruji svou vděčnost také blahoslavené Hyacintě z Fatimy za oběti a modlitby za Svatého otce, kterého viděla tolik trpět* (13. května 2000).

Každého kněze předchází jeho matka, která je nejednou také duchovní matkou pro své děti. Např. Giuseppe Sarto, budoucí papež Pius X., ihned po biskupském svěcení šel navštívit svou sedmdesátiletou matku. Ona s úctou políbila synův prsten a náhle se zamyslela a ukázala na svůj snubní prsten: *Ano, Beppo, ty bys svůj prsten nyní nenosil, kdybych předtím já nenosila tento snubní prsten*. Svatý Pius X. potvrdil tuto zkušenost: *Každé kněžské povolání vychází z Božího srdce, ale prochází srdcem matky!*

Ukazuje nám to velice dobře život svaté Moniky. Svatý Augustin, její syn, který jako devatenáctiletý student v Kartágu ztratil víru, napsal ve svých vzpomínkách: *Ty jsi natáhl ruky z výšin, vyvedl jsi mou duši z těchto hustých temnot, protože má matka, tvoje věrná služebnice, mě oplakávala víc než matky oplakávají fyzickou smrt svých dětí, ... neboť tato vdova, čistá, zbožná, bezúhonná, jedna z těch, které ty obzvláště miluješ, byla vždy naplně-*

na nadějí, ale tím se její pláč nestal snadnější, nepřestávala před tebou prolévat slzy v každé hodině, kdy se modlila. Po svém obrácení řekl s vděčností: Moje svatá matka, tvoje služebnice, mě nikdy neopustila. Ona mě porodila tělem pro tento časný život a srdcem pro život věčný. Za to, čím jsem se stal, i za způsob, jak jsem se tím stal, vděčím své matce.

Během svých filozofických diskusí chtěl mít často s sebou svou matku. Ona pozorně naslouchala, někdy zasáhla se svým skromným názorem a k úžasu přítomných odborníků dávala také odpovědi na otevřené otázky. Není proto divu, že ji svatý Augustin prohlásil za svou „učednici ve filozofii“.

Sen jednoho kardinála

Kardinál Nicola Cusano (1401–1464), biskup v Brixenu, byl nejen velkým politikem církve, pověstným papežským legátem a reformátorem duchovního života kléru a lidu v XV. století, ale také mlčenlivým a kontemplativním člověkem. V jednom „snu“ se mu dostalo poznání oné duchovní skutečnosti, která je platná i dnes pro všechny kněze a pro všechny lidi: moc být ve skrytosti, v modlitbě a v oběti duchovní matkou v tichu kláštera.

Ruce a srdce, která se obětují

...Když vstoupili do malého a velmi starého kostela, vzdobeného mozaikami a freskami z prvních staletí, dostalo se kardinálovi nesmírného vidění. V malém kostele se modlily tisíce řeholnic. Byly tak štihlé a tak natlačené, že bylo místo pro všechny, i když jich bylo

► velmi mnoho. Sestry se modlily a kardinál nikdy neviděl intenzivnější modlitby. Sestry neklečely, nýbrž stály a zrak měly upřený nikoliv do dálky, ale na blízký objekt, který však kardinál neviděl. Ruce měly roztažené a pozvednuté k nebi v pozici oběti.

Neuvěřitelné na této podívané bylo to, že tyto sestry držely ve svých křehkých rukou muže a ženy, císaře a krále, města a krajiny. Některé ruce objímaly město, jiné krajiny, jindy krajiny rozlišené podle národních praporů se prostíraly uprostřed hradby paží, které je podpíraly. Také v těch případech se nad každou prosící sestrou prostírala svatozář mlčení a usebranosti. Většina sester držela v rukou jen bratra nebo sestru.

V rukou jedné útlé řeholnice, která vypadala jako dítě, viděl kardinál papeže. Bylo zřejmé, jak ji toto břímě tížilo, ale bylo na ní vidět, že září radostí. Na rukou jiné staré sestry spočíval on sám, Nicola Cusano, biskup z Brixenu, kardinál římské církve. Poznal sám sebe velmi jasně i se svými vráskami a nedostatků své duše a svého života. Díval se na všechno polekán, vyjeveným zrakem, ale po úleku následovala ihned nevýslovná blaženost.

Průvodce, který byl po jeho boku, mu zašeptal: *Vidíte, jak i přes své hříchy jsou podporováni i hříšníci, kteří nepřestali milovat Boha.* Kardinál se zeptal: *A co se stane s těmi, kteří už nemilují?* Náhle, stále v doprovodu svého průvodce, se ocitl v kryptě kostela, kde se modlily další tisíce sester.

Zatímco ty předchozí podporovaly své chráněnce rukama, tyto zde v kryptě je podpíraly svým srdcem. Byly hluboce zkroutěné, protože se jednalo o věčný osud duší. *Vidíte, Eminence, řekl průvodce, tak jsou podporováni ti, kteří ztratili lásku. Někdy se stane, že se znovu zahřejí teplem srdce, které se stravuje za ně, ale ne vždy. Někdy v hodinu smrti vycházejí z rukou těch, které je*

KRÁLOVNA NEBES

Ó moje Matko, Královno nebes, mé srdce se tak raduje, že si Tě nejvyšší Bůh zvolil za svou Matku a daroval Ti tu nejvyšší důstojnost!

Matko Kristova, Ty jsi obdarovala zbědovaný svět radostí. Přispěj nám na pomoc, Panno, Cesto k nebeskému domovu, Královno ozdobená korunou ctností. Panno Bohem požehnaná, pro kříž a utrpení Tvého Syna buď naší přimlůvkyní u nebeského Otce! Královno andělů, doved' nás milostivě do slávy nebeské říše!

Modlitba svaté Brigity

FRANTIŠEK SALESKÝ

Svatý František zastával názor, že Boží Syn Ježíš Kristus je absolutní příčinou vykoupění. Je však také nesporné, že Vykupitel přijal své tělo z Panny Marie. K tomu přistupuje nesmírná vykupitelská láska, která ovládala Srdce Panny Marie. Kristus připojuje Mariinu lásku k dílu vykoupění Církve. Na Kalvárii měla Maria podíl na výkupných bolestech svého Syna a byla s výkupným utrpením svého Syna co nejnvtitněji sjednocena.

Marienlexikon II, 517

chtějí zachránit, do rukou věčného Soudce, před kterým se musejí zodpovídat, a to také pro oběti těch, které se za ně obětovaly. Žádná obět nepřijde nazmar, ale kdo nepřijímá plody, které byly za něho obětovány, dozraje v plod věčné záhuby.

Kardinál upřel svůj zrak na ženy, které se staly dobrovolnou obětí. Věděl vždy o jejich existenci. Ale nikdy mu nebylo tak jasné, co znamenají pro Církev, pro svět, pro národy, pro jednoho každého. Hluboce se poklonil před mučednicemi lásky.

Elisa Vaughan

Elisa pocházela z protestantské rodiny Rolls, která později založila pověstnou automobil-

ku Rolls-Roys. Ale již jako mladá dívka v době svého pobytu ve Francii, kde byla na výchově, pocítila silný sklon ke katolické církvi a k chudým.

V létě 1830 se vdala za plukovníka Johna Francise Vaughana a i přes odpor rodičů vstoupila do katolické církve. Rozhodla se k tomu nejen proto, že se stala členem anglické rodiny známé svou katolickou tradicí. Předkové jejího manžela během pronásledování katolíků za vlády Alžběty I. (1558–1603) raději souhlasili s konfiskací všeho majetku, než aby se zřekli katolické víry.

Courfield, původní sídlo manželovy rodiny, bylo v desetiletích teroru útočištěm pro

pronásledované kněze, místem, kde se tajně sloužily mše svaté. Od té doby uplynula tři staletí, ale na duchu rodiny se nic nezměnilo.

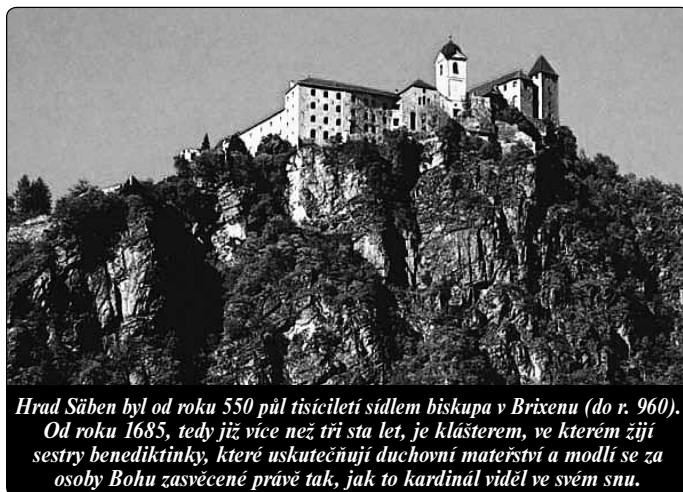
Dejme své syny Bohu

Elisa, opravdu hluboce věřící konvertitka, navrhla svému manželovi, aby své syny darovala Bohu. Tato žena znamenitých ctností se denně modlila hodinu před Nejsvětější Svátostí v kapli rezidence v Courfieldu a žádala od Boha velkou rodinu a mnoho řeholních povolání mezi svými dětmi. Byla vyslyšena. Měla 14 dětí a zemřela po narození posledního z nich. Ze 13 žijících dětí bylo osm synů a z nich se šest stalo kněžími. Dva se stali řeholníky, jeden diecézním knězem, jeden biskupem, jeden arcibiskupem a jeden kardinálem. Z pěti dcer byly čtyři řeholnice. Jaké požehnání pro tuto rodinu a následně i pro celou Anglii.

Elisa Vaughan

Všechny děti rodiny Vaughan měly šťastné dětství, protože při výchově dokázala jejich matka spojit přirozeným způsobem duchovní život a náboženské povinnosti se zábavou a veselostí. Podle matčina přání se spolu s ní účastnily každodenní modlitby a mše svaté v domácí kapli, ale také hudby, sportu a amatérského divadla, jízdy na koni a různých her. Děti se nenučily, když jim matka vyprávěla životopisy svatých, kteří se postupně stávali jejich přáteli. Elisa je brala s sebou i na návštěvy nemocných a trpících v okolí, aby se při této příležitosti naučily velkoduš-

Hrad Säben byl od roku 550 půl tisíciletí sídlem biskupa v Brixenu (do r. 960). Od roku 1685, tedy již více než tři sta let, je klášterem, ve kterém žijí sestry benediktinky, které uskutečňují duchovní mateřství a modlí se za osoby Bohu zasvěcené právě tak, jak to kardinál viděl ve svém snu.

nosti a sebeobětování a přinášely oběti tím, že darovaly chudým své hračky a své úspory.

Zemřela při porodu čtrnáctého syna Johna. Dva měsíce po její smrti v přesvědčení, že to byl dar Prozřetelnosti, napsal plukovník Vaughan dopis: *Dnes během adorace jsem poděkoval Pánu, že jsem mu mohl vrátit svou milovanou manželku. Otevřel jsem mu své srdce s vděčností, že mi daroval Elisy jako vzor a vůdkyni, ke které mě váže pouto duchovní nerozdělitelnosti. Jakou obdivuhodnou útěchu a kolik milostí mi sesílá! Stále ji vidím, jak jsem ji viděl před Nejsvětější Svátostí s onou čistou a lidskou šlechetností, která vyzařovala z její tváře během modlitby.*

Dělníci na vinici Páně

Četná povolání rodiny Vaughan jsou skutečně neobvyklým dědictvím v dějinách Velké Británie a požehnáním, které pochází především od jejich matky Elisy.

Když nejstarší syn Herbert oznámil v šestnácti letech rodičům, že se chce stát knězem, reakce byly různé. Matka, která se mnoho modlila právě za tuto milost, se usmála a řekla: *Můj synu, dávno jsem to věděla. Otec však potřeboval určitý čas na to, aby přijal tuto zprávu, protože se jednalo o nejstaršího syna a dědice domu, u kterého počítal s brilantní vojenskou kariérou. Jak si mohl představit, že jeho syn se stane westminsterským arcibiskupem a zakladatelem milhillských misionářů a nakonec kardinálem? Ale i otec brzy souhlasil a napsal jednomu příteli: *Jestliže chce Bůh Herberta pro sebe, může mít také všechny ostatní.* Reginald se oženil, podobně jako Francis Baynham, který zdědil rodinné jmění. Bůh povolal ještě devět dalších dětí Vaughanových. Roger, druhorozený, se stal benediktinským opatem a později milovaným arcibiskupem v Sydney v Austrálii, kde vybudoval katedrálu. Kenelm se stal cisterciákem a později diecézním knězem. Jo-*

Herbert Vaughan měl šestnáct let, když se při jedné duchovní obnově rozhodl pro kněžský stav. Byl vysvěcen v Římě ve věku 22 let a později se stal biskupem v Salfordu v Anglii a zakladatelem milhillských misionářů, kteří dnes působí na celém světě. Nakonec se stal kardinálem a třetím arcibiskupem ve Westminsteru. Ve svém erbů měl heslo: „Milovat a sloužit!“ Jeho heslo znamenalo: „Láska musí být hlavním kořenem, ze kterého vyrůstá všechna moje služba.“

sef, čtvrtý syn, se podobně jako jeho bratr stal zakladatelem nového opatství.

Bernard, snad ze všech nejživější, který miloval tanec a sport a účastnil se všech zábav, se stal jezuitou. Vypráví se, že jeden den před vstupem do řádu se zúčastnil plesu a řekl své partnerce: *Toto s vámi je můj poslední ples, protože se stanu jezuitou.*

Překvapená dívka zvolala: *Ale prosím vás, právě vy, který tolik milujete svět a jste tak výtečný tanečník, se chcete stát jezuitou? Odpověď, kterou je možno vyložit různým způsobem, zněla: *Právě proto se daruji Bohu.**

Jan, nejmladší, kterého vysvětil na kněze jeho bratr Herbert, se později stal biskupem v Salfordu v Anglii. Z pěti dcer se čtyři staly řeholnicemi. Gladys vstoupila do řádu Navštívení, Tereza vstoupila k milosrdným sestrám, Mary se stala převorkou augustiniánek, Klára byla klariskou. Pátá dcera se také chtěla stát řeholnicí, ale nebylo to možné vzhledem k jejímu zdravotnímu stavu. Žila však jako Bohu zasvěcená a poslední léta života prožila v klášteře.

Blahoslavená Maria Deluil Martiny

Asi před 120 lety v některých soukromých zjeveních začal Ježíš svěřovat zasvěceným osobám v kláštrech i ve světě svůj plán obnovy kněžství. Svěřil některým duchovním matkám tzv. „dílo pro kněze“. Jednou z předchůdkyň tohoto díla je blahoslavená *Maria Deluil Martiny*. O této své velké touze řekla: *Obětovat se pro duše je krásné a veliké. Ale obětovat se pro duše kněží... je tak krásné a tak veliké, že by na to bylo zapotřebí tisíce životů a tisíce srdcí... Ráda bych dala svůj život, jen aby Kristus našel v kněžích to, co od nich očekává! Dala*

*bych ho, i kdyby jen jeden mohl pak uskutečnit dokonale božský plán, který má v sobě. A skutečně – ve věku pouhých 43 let potvrdila mučednickou smrtí své duchovní mateřství. Její poslední slova byla: *Je to pro dílo, pro dílo pro kněze!**

Ctíhodná Luise Marguerite Claret de la Touche (1868–1915)

K apoštolátu pro obnovu kněžství připravoval Ježíš po dlouhá léta také ctíhodnou Luisu Marguerite de la Touche Cla-

Luise M. Claret de la Touche

retovou. Ona sama vypráví, jak se jí 5. června 1902 během adorace zjevil Pán Ježíš.

Prosila jsem ho za náš malý noviciát a prosila jsem ho, aby mi dal některé duše, které bych mohla formovat pro něho. On mi odpověděl: „Dám ti duše mužů.“ Mlčela jsem, protože jsem nepochopila ▶

323 kněží, řeholníků a řeholnic na společné fotografii z roku 1946 v Lu

jeho slova. Ježíš dodal: „Dám ti duše kněží.“ Ta slova mě ještě více překvapila a já jsem se zeptala: „Můj Ježíši, jak to uděláš?“ On mi vysvětlil dílo, které připravuje a které by mělo prohrát svět láskou. Ježíš mi dále vysvětlil svůj plán a proč se chce obrátit na kněze: „Jako jsem před 1900 lety mohl obnovit svět s dvanácti muži – oni byli kněží – tak bych ho mohl obnovit dnes i s desíti kněžími, ale museli by to být kněží svatí.“ Pán pak ukázal sestře Markétě dílo konkrétně. Ona pak napsala: *Je jedna jednota kněží, dílo, které zahrnuje celý svět. Jestliže kněz chce uskutečnit své poslání a hlásat Boží milosrdenství, měl by na prvním místě být prostoupen Ježíšovým Srdcem a měl by být osvěcen láskou jeho Ducha. Kněží by měli pěstovat jednotu mezi sebou a nikdy by se neměli oddělovat jeden od druhého.*

Luise Marguerite popsala kněžství velmi výstižnými slovy ve své knize „Ježíšovo Srdce a kněžství.“ Někteří kněží si mysleli, že knihu napsal některý kněz. Jeden jezuita prohlásil: *Nevím, kdo tu knihu napsal, ale jedno je jisté: není to dílo ženy!*

LU MONFERATO

Odebereme se do malé oblasti Lu v severní Itálii, do místa s pouhými několika tisíci obyvatel v horské oblasti 90 km severně od Turína. Toto místo by zůstalo zcela neznámé, kdyby zde několik matek neudělalo rozhodnutí, které mělo „veliký ohlas“.

Mnohé z těchto matek měly v srdci touhu vidět některého ze svých synů u oltáře jako kněze a jednu ze svých dcer zasvěcenou zcela službě Pánu. Proto se rozhodly, že se budou scházet každé úterý na adoraci před Nejsvětější Svátostí pod vedením svého faráře Mons. Alessandra Canora a budou se modlit za povolání. Každou první neděli přijímaly svaté přijímání na tento úmysl. Po mši svaté se všechny matky společně modlily a prosily o kněžská povolání.

NOVÝ VÍTR V LIMBURGU

Nový biskup diecéze Limburg, která má družbu s arcidiecézí Olomouc, se vyslovil pro zásadní jednotu své diecéze s Římem. Prohlásil, že mu leží na srdci, aby se už nevyskytovaly konflikty se Svatým stolicem, jak tomu bylo za jeho předchůdce, a to nejen pokud jde o konflikt ve věci poraden pro těhotné. Tyto poradny totiž vydávaly potvrzení, které před státem opravňovaly rodičku, aby podstoupila potrat. Nedávno suspendoval biskup děkana, který ve veřejném obradu požehnal homosexuálnímu páru. Označení „Seelsorger“ (duchovní pastýř) směji nadále používat jen kněží, nikoliv laičtí pastorační asistenti.

MARIOLOGICKÝ KONGRES

V první polovině září se v Lurdech konal kongres Mezinárodní papežské mariánské akademie. Mariologové z celého světa diskutovali na téma „Zjevení Matky Boží mezi dějinami, vírou a teologií“. Delegátem Svatého stolce na kongresu byl kardinál Paul Poupard. Účastnili se ho i pravoslavní, protestanti, židé a muslimové. (rv)

Díky této modlitbě a plné důvěře těchto matek a otevřenosti srdci těchto rodičů žily rodiny v klimatu pokoje a radostné zbožnosti, která umožnila, že jejich děti mohly velmi brzy rozoznat své povolání.

Když Pán Ježíš řekl: *Je mnoho povolání, ale málo vyvolání* (Mt 22,14), je tomu třeba rozumět takto: Mnoho je povolání, ale málo těch, kteří odpo-

vidají. Nikdo by si nebyl pomyslel, že Pán tak velkodušně vyslyší prosby těchto matek.

Z tohoto malého místa vzešlo 323 duchovních povolání: 152 kněží, 171 řeholnic v 41 různých kongregacích. V některých rodinách byla tři i čtyři povolání. Nejznámější je příklad rodiny Rinaldiů. Z této rodiny Pán povolal šest synů. Dvě dcery vstoupily k sestřím Panny Marie

Pomocnice, odešly do San Dominga a staly se z nich odvážné misionářky. Pět synů se stalo salesiány. Nejznámější z nich je Filip Rinaldi, třetí nástupce Dona Bosca, kterého Jan Pavel II. prohlásil 29. dubna 1990 za blahoslaveného. Skutečně, mnoho mladých vstoupilo k salesiánům. Není náhodou, že během svého života se Don Bosko třikrát odebral do Lu. Účastnil se první mše svaté Filipa Rinaldiho, svého duchovního syna, v jeho rodné obci. Otec Filip vzpomínal na víru své rodiny: *Byla to víra, která naučila naše rodiče říkat: – Pán nám dal syny a nemůžeme říct ne, když je volá!*

Luigi Borghina a Pietro Rota žili spiritualitu Dona Bosca tak věrně, že byli nazýváni jeden „brazilský Don Bosco“ a druhý „Don Bosco z Valtellina“. Také Mons. Evasio Colli, arcibiskup v Parmě, pochází z Lu. Jan XXIII. o něm řekl: *On se měl stát papežem, ne já. Měl všechny předpoklady, aby se stal velkým papežem.*

Každých 10 let se všichni kněží a řeholnice, kteří dosud žijí, scházejí v Lu ze všech koutů světa. Don Mario Meda, který zde byl dlouhá léta farářem, vypráví, že tato setkání jsou vždy velkým svátkem, svátkem díkůvzdání Bohu za veliké věci, které vykonal v Lu.

Modlitba matek v Lu je krátká, prostá a hluboká:

*Pane, dej, ať jeden z mých synů se stane knězem.
Já sama chci žít
jako dobrá křesťanka
a chci vést své děti k dobrému,
abych obdržela milost
a mohla ti obětovat
svatého kněze. Amen*

(Pokračování)

Překlad z materiálu Kongregace pro klérus: *Adorazione eucaristica per la santificazione dei sacerdoti e maternità spirituale (Eucharistická adorace pro posvěcení kněží a duchovní mateřství).*

Pán Ježíš o svých kněžích

JAK VELICE MUSÍM NAŘÍKAT NAD VLAŽNOSTÍ MÝCH KNĚŽÍ!

Jak mám s nimi rozmlouvat, když jsou „utopeni“ ve vnějších věcech?

Aby se moji kněží opájeli těmito pravdami, které představují samu podstatu jejich bytí, a byli jimi hluboce proniknutí, potřebují zcela nevyhnutelně život ve vnitřní usebranosti. Mnoho zla u mých kněží, nad kterým musím naříkat, pochází ze zaviněné rozptýlenosti vnitřní i vnější, v jaké žijí. Usebranost, především vnitřní, je jako středový kolík, kolem kterého se musí stále pohybovat a rozvíjet svůj duchovní život. Je nutné, aby každý kněz usiloval o tuto usebranost za každou cenu.

Jak se může kněz nadchnout četnými důkazy mé přízně, tolika dary, které jsou mu vyhrazeny od věčnosti, když se jimi nechá proniknout a neprojevuje za ně žádnou vděčnost?

Mnoho zla, které musím rákat u svých kněží, je zapříčiněno nedostatkem usebranosti, nedbalostí, která se vloudila do jejich duše, nedostatkem úcty k vlastnímu kněžskému povolání, neznalostí svých nejintimnějších povinností vůči Nejsvětější Trojici a povrchností jejich života.

Mnozí kněží berou na lehkou váhu své povolání a myslí si, že mohou uskutečňovat své zájmy, tráví svůj čas vnějšími činnostmi a zanedbávají to, co je pro mne prvořadé, totiž vnitřní život ve spojení s Duchem Svatým, ustavičné rozjímání o mém životě a o mém učení, aby mě znovu vytvářeli ve své duši tak, až dospějí k úplnému přetvoření ve mne, dobrovolně ukřižovaného z lásky.

Jak s nimi mohu komunikovat, když mi neotevírají svůj život a žijí ponořeni do vnějších věcí? Jak mám předávat do jejich apoštolátu božský zárodek, kte-

rý ho oplodňuje, když oni první ho nemají ani nežádají a dokonce vůbec nepocítují, že ho potřebují? Kněz již zde na zemi musí žít životem nejen přirozeným, ale také božským: jen tak může přiměřeně naplnit své božské poslání, které je zcela nadpřirozené. Nuže, pramenem tohoto božského života jsem Já; je to Duch Svatý, kterého ve svém srdci opravdu jen málo vzývají, i když to ústy dělají.

Kdy konečně povstane pro moji útěchu, která je totožná se slávou Otce, onen šik kněží podle ideálu, který jsem popsal, podle přání mého Otce a podle horoucí touhy mého Srdce?

Svět se krok za krokem různými podlými způsoby infiltroval do svaté ohrady mé Církve, pronikl do srdcí mnoha těch, kteří říkají, že jsou moji, ale jsou jimi jen svými slovy; všechno se v nich soustřeďuje na vnějšek, na povrchnost: jejich život, jejich způsob chování, myšlenky, touhy, aspirace, všechno směřuje dolů, na zem, vše jsou jen lidské záměry zbavené skutečného nadpřirozeného cíle a jakýchkoliv vznešenějších myšlenek, které by měly být podstatou kněžských duší.

Nedostatek vnitřního života, usebranosti a odstupu od světa jsou příčinou jejich ochladnutí v mé službě, jejich lenosti v péči o duše, jejich vlažnosti v úmyslech a všech věcí, které jdou mimo a jen Já vidím, jak omezují

Conchita Armida

a oslabují síly, které potřebují, aby mohli odporovat pokušení (CC 50,64-71).

Jak může Pán říkat, že trpí, když nemůže trpět, protože je Bůh?

Neschvaluji, když moji kněží vlévají do duší, do jejich vztahu k Bohu napětí a strach. Dávám přednost oné svaté a aktivě důvěře, kterou dává láska. Jsou kněží svou povahou přísní, rigorózní, opírající se o své vlastní názory a vlévají do duší a dokonce od nich vyžadují bázlivý odstup, který inspiruje strach, vysušuje prameny něžnosti. To se stává proto, že neprohlubují to, co ti stále opakují, že si nejsou vědomi, že Já jsem se tak snížil, že jsem se stal člověkem právě proto, abych neoslňoval člověka září svého majestátu, a dávám přednost tomu, aby se ke mně přibližoval beze strachu, miloval mě laskavou a důstojnou důvěrou, která dává pravou a svatou lásku.

Kéž mě kněží dávají poznat takového, jaký skutečně jsem: nejen jako Boha ze Sinaje, ale také jako Boha, který dal svou krev a svůj život za člověka a který nachází svou rozkoš v tom, když vidí, jak se duše k němu přibližují a milují ho láskou plnou důvěry.

NOVÁ ENCYKLIKA PŘED VYDÁNÍM

Nová encyklika Benedikta XVI. bude věnována sociálním otázkám a bude mít název *Caritas in veritate - Láska v pravdě*. Papež na ní pracoval během své dovolené v Tyrolsku. Hlavním tématem je sociální učení Církve, které se zakládá nejen na evangelii, ale také na přirozeném právu. První díl se věnuje učení dřívějších papežů a druhý díl současným problémům, jako jsou otázky lidského života a lidské důstojnosti, chudoby, války a míru, terorismu, globalizace a životního prostředí.

Je třeba mít na paměti, že Já jsem Bůh-Člověk; samozřejmě nyní nemám fyzické bolesti, moje božské bytí nemůže zakoušet utrpení, ale pouze nekonečnou blaženost. Pro mne je dostačující, a tak tomu bylo, i když jsem byl na zemi, blažené patření, abych nemohl trpět, protože věčné štěstí zaplňuje všechnu bolest.

Avšak moje Srdce může zakoušet mystická utrpení; pro tento případ není přiměřené slovo bolest. Jedná se o zármutek, který zakouším, když vidím, jak je Otec uražen, jak je uráženo Božství v něm, v Duchu Svatém a ve mně. Tak je tomu, když vidím, jak se šlape po mém zákoně, po mé Církvi, a to dokonce těmi, kteří patří k ní a kteří tak čini svým hanebným jednáním.

A abych kompenzoval nedostatek lásky, vybírám si duše, které trpí místo mne. Moje srdce je tak nesmírně něžné, že mysticky trpí také tehdy, když vidí, jak pro mne trpí duše, které milují mne a které Já miluji.

Žízeň po bolestí, kterou jsem měl na zemi, neustala ani v nebi, jako by moje umučení bylo nedostačující k tomu, aby utišilo křik po lásce, která mě přiměla k tomu, abych toužil po utrpení. Ačkoliv jsem prolil všechnu svou krev a nyní ji nadále obětují v nekrvavé oběti oltáře, nejsem tím stále uspokojen. Proto trpím v mučednicích, trpím v duších, které pokračují v mém umučení na zemi, proto je inspiruji, aby se mnou sdílely mé umučení, právě pro ono zalíbení, jaké jsem měl během svého života v Kříži, abych usmířoval, odčiňoval a smazával viny světa.

Miloval jsem svého Otce a chtěl jsem splatit dluh za hříšné lidstvo. Miloval jsem lidi nekonečnou božskou a lidskou láskou, chtěl jsem je učinit šťastnými a spasit je. Tyto dvě lásky v jednom, v Duchu Svatém, v němž jsem miloval svého Otce i člověka, žijí ještě i v nebi v mém srdci Člověka: proto se soužím, obracím se k světu a hledám bolest,

► abych ukojil svou horoucí žízeň po utrpení, která neuhasíná, protože je jako horečka, která strahuje mé Srdce přeplněné láskou, abych oslavoval Otce a nabízel mu duše.

Pro mou Církev, když pronikneme až k jejím základům, je právě toto její nejvládnější a nejzvládnější charakteristikou, toto je její fyziognomie: láska a bolest, které není možno oddělit, protože obojí představuje podstatu mého Srdce.

V nebi mi zůstává jen reálná láska, horoucí a intenzivní; ale také žízeň po bolestech, která se utišuje ve velkodušných duších – obětech. Ony kontemplují na zemi moje Umučení.

Ale bylo by omylem si myslet, že nyní, když je mé Tělo oslavené, že jeho aspirace po bolesti skončily. Zachovávám si i dnes stejné záchvěvy mé duše, stejné ideály, stejnou touhu učinit radost mému Otci a představit mu Církev zářící, čistou a svatou v kněžích z lásky ukřižovaných, tak jak by to mělo být.

Ale rozlišuji mezi dvěma druhy utrpení: je utrpení spásné, to je to, po kterém toužím (protože bolest vykupuje), a je utrpení mystické, ale skutečné ve své podstatě, které moje božská přirozenost odmítá, protože je způsobeno urážkami proti Bohu a pro ně jsem tolik trpěl jako Bůh-Člověk.

A je proto jasné, že když vidím nedostatky mých kněží, zahrnuje mě to; a když konstatuji jejich hříchy, mé Srdce tím trpí ve své mystické části. A tak tedy proč naříkám, proč pláču, proč dávám prostředky, které mají zabránit tomuto zlu?

Od doby, kdy jsem se stal Člověkem, mám nový důvod milovat člověka, protože v každém člověku vidím část mé lidské přirozenosti; a v každém knězi vidím své Já celé, s celým svým božským a lidským bytím. Je samozřejmé, že se nemohu rozdělit a způsobit, aby v mém lidském Já nebylo i božské, ale protože jsem do kněží vložil všechno za-

libení své duše a v nich sklízím to, co je ve mně božského i lidského, proto je miluji obzvláště láskou.

Právě pro tuto lásku mi způsobují utrpení svou nevděčností, nedostatkem úcty, svými urážkami a svým věčným zavržením. Proto tak živě dychtím po tom, aby se kněží přetvořili ve mne. Proto jsem jim zjevil svá nejintimnější tajemství, že jsou potomstvo Marie, která je čistá a důvěrně spojená, která je spolehlivou cestou pro ono přetvoření, kterého mají dosáhnout mystickým vtělením.

Tajemství Vtělení je to nejsdělitelnější. Eucharistie je vznešený důsledek tajemství lásky a ponížení. Kdyby nebylo Vtělení, nebylo by ani Eucharistie. Všechna tajemství jsou obdivuhodně a božsky spojena s nimi, ale jejich principem pro člověka je Vtělení Slova, které se stalo Člověkem. Zde má svůj původ řetěz nepředstavitelných milostí pro člověka; onen řetěz lásky, která spojuje věčnost s časem a která nebude mít konce, protože se trvale zvěční v jednotě Trojice.

Kněží jsou proto nezbytným nástrojem k tomu, aby duše dosáhly oné Jednoty, z níž mají svůj původ a k níž se musí vrátit. Neboť všechno božské má svůj původ v Trojici, je nesmrtelné, nikdy se nezmenší, nikdy nezmizí, ale má účast na věčnosti jeho Bytí.

Moje srdce Boha-Člověka silně tluče, dychtí po uskutečnění tohoto impulsu lásky, kterou sdělují světu, po této intimní transformaci mých kněží ve mne a po slávě mé Církev, po této mé přítomnosti v nich, abych se tak vracel na zem, evangelizoval ji, přitahoval ji, pohnul ji a spasil! (CC 50,273-282)

*Z knihy
Conchita Cabrera
de Armida: Sacerdoti
di Cristo.
Città Nuova,
Řím 2008, str. 327-333*

Přeložil -lš-

který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha“ (3,2-3).

Není proto divu, že Chryzostom mluví o Pavlovi jako o „duši z diamantu“ (Panegirici, 1,8) a dále říká: „Stejným způsobem, jako oheň, když zapálí různé materiály, ještě více sílí, ... tak Pavlovo slovo získává vlastním předmětem všechny ty, s nimiž přišel do styku, a ti, kteří proti němu bojovali, zaujati jeho řečmi, stávali se potravou pro tento duchovní oheň“ (tamt. 7,11). To vysvětluje, proč Pavel nazývá apoštoly „Božími spolupracovníky“ (1 Kor 3,9; 2 Kor 6,1), Boží milost jedná skrze ně. Typickým prvkem pravého apoštola, který stojí dobře ve světle svatého Pavla, je určitý druh identifikace mezi evangeliem a evangelizátorem, oba jsou určeni ke stejnému osudu. Nikdo jako Pavel totiž nezakusil, jak se hlásání Kristova Kříže jeví jako „pohoršení a hloupost“ (1 Kor 1,23), a mnozí na něho reagují s nepochopením a odmítáním. To se dělo v oné době a není divu, že se tak děje i dnes. Tento osud – jevit se jako „pohoršení a hloupost“ – tedy apoštol sdílí a Pavel to ví: je to zkušenost jeho života. Píše Korintánům nikoliv bez nádechu ironie: „Tak se mi zdá, že nám apoštolům Bůh vykázal poslední místo, jako bychom byli odsouzeni na smrt. Stali jsme se podívanou pro svět, anděly a lidi. My jsme blázni pro Krista, vy však křesťané rozumní. My jsme slabí, ale vy jste silní. Vy jste ve vážnosti, ale námi se pohrdá. Ještě i nyní trpíme hlad a žízeň, nemáme se do čeho obléci, jsme bití, honí nás z místa na místo, lopotíme se prací vlastních rukou. Tupí nás, a my jim přejevíme všechno nejlepší. Pronásledují nás, a my to trpělivě snášíme. Pomlouvají nás, a my pro ně máme jen laskavá slova. Jsme jako odpadky, které lidé odhazují; všichni námi pohrdají, a to ještě i teď“ (1 Kor 9-13). To je autoportrét apoštolského života svatého Pavla, ve všech těchto utrpe-

ních převažuje radost být nositelem Božího požehnání a milosti evangelia.

Spolupracovník radosti

Pavel nakonec sdílí spolu se stoickou filozofií své doby ideu pevné vytrvalosti ve všech nesnázích, které se dostávají; ale on překračuje perspektivu ryze humanistickou a odvolává se na složku lásky k Bohu a ke Kristu: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útlak nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? Stojí přece v Písmu: ‚Stále jsme pro tebe vydáváni na smrt, jsme pokládáni za ovce vedené na porážku.‘ Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani moci, ani výška, ani hloubka, a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Řím 8,35-39). Toto je jistota, hluboká radost, která vede apoštola Pavla ve všech těchto příhodách: nic nás nemůže odloučit od Boží lásky. A tato láska je opravdové bohatství lidského života.

Jak je vidět, svatý Pavel se odevzdal evangeliu celým svým životem; můžeme říct čtyřicet hodin na čtyřicet hodin! A plnil své poslání s věrností a radostí: „aby každého spasil za každou cenu“ (1 Kor 9,22). A ve vztahu k církvi, s vědomím, že má k nim vztah otcovský (srov. 1 Kor 4,15), ne-li přímo mateřský (srov. Gal 4,19), oddal se dokonalé služebnosti a prohlásil obdivuhodně: „Ne že bychom chtěli panovačně rozhodovat ve věcech víry, ale jen bychom rádi přispěli k vaší radosti“ (2 Kor 1,24). To je poslání všech Kristových apoštolů všech dob: být spolupracovníky pravé radosti.

*L'Osservatore Romano
11. září 2008*

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

pomoc, až mu bude nejhůře. Bedřich Smetana se nám v romantickém vlasteneckém opojení sice snaží namluvit, jako by Blaničtí rytíři byli vlastně spící „boží bojovníci“, jenže ti měli blíže k militantnímu islámu než k ideálům prvního českého dokonale mírumilovného mučedníka. Od Žižky ani od Husa si národ svou ochranu neslibuje. U pomníku na Staroměstském náměstí se schází davy především v době sebevdomého a pyšného opojení. Když však cítí, že je mu úzko, zamíří lid raději k soše svatého Václava na náměstí, které si netroufali přejmenovat ani vyznavací vědeckého a historického materialismu. Roli ochránce a zachránce nemohou tedy lidé přirknout komukoliv, může na ni aspirovat jen ten, kdo si ji vysloužil svou pověstí, jakou má nejen u lidí, ale především u Boha. A svatý Václav si ji vysloužil nikoliv bojovností a válečnými úspěchy, ale vytrvalým úsilím o lásku a pokoj mezi všemi lidmi.

Co mohou jiní pouze tušit, to by nám věřícím katolíkům mělo být zcela jasné. Svatý Václav je neobyčejný, jak v prostředí, které tomu nijak nepřálo, docenil krásu Ježíšova poselství a učinil z něho nejvyšší hodnotu a normu svého osobního i veřejného života. Abychom si to znovu připomněli, vybrali jsme z Gumboldova svědectví, co se týká nikoliv Václavovy smrti, ale jeho života.

Je obdivuhodné, jak člověk, jehož posláním bylo vládnout, pronikl hluboce k samé podstatě evangelia a pochopil, že jako Ježíšův učedník musí především sloužit. Sloužit Bohu, člověku, a tím sloužit životu. To dnešní společnosti bohužel chybí. Jak daleko mají dnes k úkolu sloužit především vládnoucí reprezentace, které skutečnou službu „věci veřejné“ i lidem jen populisticky předstírají, ale ve skutečnosti sledují především svůj osobní i stranický prospěch a zisk! Dnešní vládcové dávno nejsou

v prvé řadě služebníky obecného blaha, ale exponenty nejružnějších lobistických skupin, které utkaly kolem sebe síť tak dokonale nepřehlednou, že občan vůbec neví, kdo mu vlastně doopravdy vládne, a v roli voliče se často ocitá před psychologicky nejtěžším a často marným rozhodováním, jak vybrat nejmenší možné zlo.

To, že se svatý Václav svou ušlechtilostí a opravdovou lidumilností tak výrazně odlišoval od svého prostředí, bylo tím, že byl doslova uchvácen Ježíšem Kristem a jeho evangeliem, takže se pro něho stala samozřejmostí láska k Bohu a ke každému člověku. Naopak dnešní neskryvaná a dokonce oslavovaná zvrácenost tzv. pokrokového světa je důsledkem tragického odporu k jedinému Zdroji všeho skutečného dobra, pravdy a krásy. Zatím jsme si situaci, kdy bude „českému národu nejhůře“, představovali především jako pohromu cizáckého útisku zvenčí, ale kdo má oči otevřené, nemůže se ubránit dojmu, že českému národu může být ještě hůře z vlastního dopuštění, když se zřekne svých vlastních kořenů a zakládá si na zpohanštění, které je proti někdejšímu pohanství o to horší, že se apriori jakémukoliv „obrácení“ tvrdší uzavírá. Tomu, kdo trochu sleduje americkou kampaň před prezidentskými volbami, jistě neuniklo, že oba kandidáti pečlivě zvažují, jak si zajistit početné hlasy věřících. Takové starosti by u nás neměli a museli by usilovat naopak o přízeň většiny, které na Bohu a náboženství nijak nezáleží.

Ale svatý český kníže, který svou krví svalil svou rodnou zem, spolu s ostatními svatými patrony je jistě připraven překonat i takovou bariéru. I on ví, co je to být věřící a dokonce nežádoucí menšinou. Záleží na nás, zda jsme připraveni řídit se důsledně příkladem jeho trvalé, velmi podnětné svatosti.

Sotva kdo by očekával, že svatý český kníže má co říci i k otázce dnes tak aktuální, jakou je aktivní účast laiků na bohoslužbě. V našich podmínkách se rozmohlo přesvědčení, jako by se k Bohu nejvíce přibližoval ten, kdo nejvíce pronikne i do oblasti, která byla dosud vyhrazena posvěceným osobám. Ačkoliv takové termíny, jako „actua participacio“ (živá, zaujatá účast na liturgickém dění), v době Václavově nebyly na přetřesu, světec správně vycítil, že taková účast spočívá především v hluboké úctě a živém zaujetí pro to, co se děje na oltáři. Cítil neodolatelnou potřebu nikoliv dělat něco z toho, co dělá kněz, ale připojit svou vlastní osobní oběť k oběti, která se uskutečňuje na oltáři.

Svatý Václav, který se s úctou a láskou i v zimě a v noci klaněl svátostnému Spasiteli před zavřenými chrámovými dveřmi, by si sotva dovolil bavit se volně s druhými uvnitř chrámu před bohoslužbou a po ní přímo před trůnem Nejvyššího. Prodlévat ve skutečné blízkosti Ježíše skutečně přítomného v Eucharistii bylo pro něho nejzávažnější příležitostí obracet se nikoliv na lidi, ale k samotnému Bohu. Jeho účast byla účastí živé víry, úžasu a klanění. Kéž by nám předal tuto svou hlubokou úctu.

Podobnou úctu k posvátnu by měl podle přání Benedikta XVI. znovu oživit tradiční římský ritus. Jenže věřící, kteří poznali jen Novus ordo, při kterém se stále něco hlasitě mluví nebo koná, jsou často na rozpacích, co mají dělat při tradičním obřadu, kdy se jim zdá, jako by jim kněz nevěnoval pozornost. Jenže právě tehdy se kněz i jejich jménem zcela osobně obrací k Bohu. Posvátnost této liturgie spočívá také v tom, že některé části jsou jakoby zahaleny rouškou tajemství: nepředstavují se nápadně ani zraku ani sluchu přítomných. Pro věřícího je však důležité, aby ve své víře pronikal k podstatě toho, co se na oltáři děje a co ho má svým vzne-

šeným a nekonečným obsahem a podstatou uchvacovat a naplňovat úžasem a úctou, aby tak byl i on uveden a vytržen do zcela osobního setkání s Ježíšem Kristem ve společenství andělů a svatých.

Důležitější než příruční misálky a brožury s mešním textem je proto pro každého potřebný takový výkladový materiál, který mu vysvětluje a objasňuje obsah, smysl a význam všeho, co se u oltáře a na oltáři děje. Misálky a podobné texty nejsou tedy určeny k tomu, aby z nich věřící slovo za slovem sledoval, co kněz říká, nýbrž aby se předem seznámil s obsahem posvátných textů a dal se jimi nadchnout a uchvátit. Úcta k obřadu nevyplývá z toho, že do toho mohu mluvit nebo vstupovat, ale z vděčně pokorného hlubokého vědomí, že mohu být přítomen něčemu tak velikému, jako je reálné zpřítomnění kalvárské oběti. To živé vědomí a přesvědčení ovšem předpokládá a vyžaduje dobrou a nadšenu osobní katechezi, která zatím zcela schází.

S překotným a unáhleným odstraňováním funkčních balustrád, které odedávna oddělovaly kněžiště od chrámové lodi, se rozmělnil i rozdíl mezi Bohem posvěcenými osobami a laiky a vytratila se hranice toho, co je vznešené, posvátné, a proto nedotknutelné. To, že se i neposvěcené ruce mohou dotýkat Nejsvětějšího, že při jeho přijímání mohou věřící zůstat stát, však nepředstavuje zvýšení jejich důstojnosti, ale pouze snížení důstojnosti Nejsvětějšího. Chceme-li však účinně nastoupit proti neúctě, kterou svět chová k Bohu, musíme začít především u sebe s obnovou a evidentním prohloubením naší úcty k němu i v projevech vnějšího chování a postoju. Kdykoliv prosíme svatého Václava, aby nedal zahynout nám ani budoucím, prosme ho o jeden z účinných prostředků naší záchrany: o jeho hlubokou a opravdovou víru a úctu k svátostnému Spasiteli.

-/š-

Pondělí 29. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Obnova víry **8.35** Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace **9.00** Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry **10.00** Cesty za poznáním: Mexico City **11.30** Pro zdraví **11.45** Lis Leon (6. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro víta mundi (70) - P. Anton Kasan - Lidečko **12.45** Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice **14.00** Hornolidečko: Pozděchov **14.15** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem **15.10** Cesty za poznáním: Island **16.00** Elektronická kazatelna (P) **16.25** Ztracená ovečka **17.00** NOEPARÁDA (P) **17.20** Děti pomáhají dětem **18.05** Milan Daniel GURU (P) **18.35** Lis Leon (7. díl) (P) **18.45** Dobrý muž ze Saratova **19.20** Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **20.25** Na koberečku (50) (P) **20.40** GOODwillBOY (2. díl) - Music **21.10** H2Onews **21.20** Harfa Noemova (15. díl) **21.40** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jsme ve světě, ale nejsme ze světa **22.20** Janáčkův máj 2008 - Ludgeřovice **23.20** Čtete z křesťanských periodik **23.40** Zastavení s Josefem Olejníkem **23.50** H2Onews (R) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Úterý 30. 9. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.10** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **8.30** Zastavení s Josefem Olejníkem **8.45** Na koberečku (50) **9.00** Pro víta mundi (102) - Drahomír Budinská (1. díl) **9.40** Kulatý stůl na téma: Rok sv. Pavla **11.10** Milan Daniel GURU **11.40** Lis Leon (7. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Tábor 2007: Benefiční koncert pro Haiti **13.25** Cesty za poznáním: Island **14.15** Perličky zdraví a odpočinku **14.50** Obnova víry **15.20** Octava dies (495) **15.45** Elektronická kazatelna **16.10** H2Onews **16.20** Hornolidečko: Pozděchov **16.35** Krásy Čech a Moravy - Červená Lhota **17.05** Pro zdraví **17.15** Kulturní mozaika (1. díl) **17.20** Harfa Noemova (15. díl) **17.40** Cesty za poznáním: Hurtigruten **18.10** Dětská televize (9/2008) **18.35** Lis Leon (8. díl) (P) **18.50** Cesty za poznáním: Myanmar **19.45** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Misijní magazín (25) (P) **21.10** Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti **21.40** Zpravodajské Noeviny (R) **21.50** Žraloky, moja láska **22.20** Octava dies (495) **22.50** Pro víta mundi (70) - P. Anton Kasan - Lidečko **23.30** Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Středa 1. 10. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny (R) **8.15** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **8.40** Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti **9.10** Pro víta mundi (70) - P. Anton Kasan - Lidečko **9.55** Cesty za poznáním: Řím **10.30** Přímý přenos generální audience papeže Benedikta XVI. **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Pro

zdraví **12.15** Cesty za poznáním: Island **13.10** Misijní magazín (25) **14.30** Cesty za poznáním: Hurtigruten **15.30** Cesty za poznáním: Hongkong **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.20** Obnova víry **16.50** Milan Daniel GURU **17.20** NOEPARÁDA **17.40** V posteli (3. díl) (P) **18.30** Plečnikův kostel sv. Františka v Lublani **18.35** Lis Leon (9. díl) (P) **18.45** Sedm dní na hoře Tábor **19.35** Na koberečku (50) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova (16. díl) (P) **20.30** Léta letí k andělům (22) - Max Kašparů (P) **21.00** Pro zdraví (P) **21.10** H2Onews (R) **21.20** Krásy Čech a Moravy - Červená Lhota **21.40** Zrnko v perle Karibiku **22.00** Hornolidečko: Pozděchov **22.15** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **23.40** H2Onews (R) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čtvrtek 2. 10. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews **8.10** Ztracená ovečka **8.40** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jsme ve světě, ale nejsme ze světa **9.20** Na koberečku (50) **9.40** Pro zdraví **9.50** Léta letí k andělům (22) - Max Kašparů **10.20** Cesty za poznáním: Dimmuborgir, Dachstein caves, Pawlowsk Palace **10.45** Krásy Čech a Moravy - Procházka po českých kuriozitách **11.30** Dětská televize (9/2008) **11.40** Lis Leon (9. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Cesty za poznáním: Řím **12.40** Harfa Noemova (16. díl) **13.00** H2Onews **13.10** Milan Daniel GURU **13.40** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **14.00** V posteli (3. díl) **14.50** NOEPARÁDA **15.10** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **15.30** Krásy Čech a Moravy - Červená Lhota **15.50** Hornolidečko: Pozděchov **16.05** H2Onews (R) **16.15** Sedm dní na hoře TÁBOR **17.00** Pro víta mundi (102) - Drahomír Budinská (1. díl) **17.40** Elektronická kazatelna **18.05** Na koberečku (50) **18.25** Atlas Charity (41. díl): Farní charita Starý Knín **18.35** Lis Leon (10. díl) (P) **18.45** Pro zdraví **19.00** GOODwillBOY (2. díl) - Music **19.30** Cesty za poznáním: Dachstein caves, Pawlowsk Palace **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro víta mundi (103) - Drahomír Budinská (2. díl) (P) **20.45** NOEPARÁDA **21.05** Zpravodajské Noeviny (R) **21.15** Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry **22.15** Kulatý stůl na téma: Rok sv. Pavla **23.45** Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pátek 3. 10. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 Zpravodajské Noeviny (R) **8.15** Hornolidečko: Pozděchov **8.25** Pro víta mundi (70) - P. Anton Kasan - Lidečko **9.10** Elektronická kazatelna **9.30** Misijní magazín (25) **10.40** Cesty za poznáním: Hurtigruten **11.10** Octava dies (495) **11.40** Lis Leon (10. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba s Radiem Proglas (L) **12.05** Harfa Noemova (16. díl) **12.30** Ztracená ovečka **13.00** Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. **14.30** Hlubinami vesmíru s prof. Janem Paloušem **15.20** Sedm dní na hoře Tábor **16.00** Zpravodajské Noeviny **16.10** Cesty za poznáním: Řím **16.40** Kulatý

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 5. října 2008 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POUŤ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. **Program:** 8.30 hodin - mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15-12.00 hodin - mariánské modlení v ambitech Domku svatě Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Pannu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244, mobil 723 064 946.

stůl na téma: Rok sv. Pavla **18.05** Atlas Charity (41. díl): Farní charita Starý Knín **18.15** Pramen v poušti **18.35** Lis Leon (11. díl) **18.45** Pro víta mundi (103) - Drahomír Budinská (2. díl) **19.25** Harfa Noemova (16. díl) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Hlubinami vesmíru (P) **20.45** Pro víta mundi (100) - biskup Karel Otčenášek **21.25** H2Onews (R) **21.35** Noční univerzita: P. Stanislav Pacner - Jsme ve světě, ale nejsme ze světa **22.15** Milan Daniel GURU **22.45** Misijní magazín (25) **23.45** Pro zdraví **23.55** H2Onews (R) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Sobota 4. 10. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Cesty za poznáním: Orient Express **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Elektronická kazatelna **9.15** Atlas Charity (41. díl): Farní charita Starý Knín **9.30** Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Saul **10.00** V posteli (3. díl) **10.50** NOEPARÁDA **11.10** Léta letí k andělům (22) - Max Kašparů **11.40** Lis Leon (11. díl) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Angelus Domini **12.05** Zrnko v perle Karibiku **12.25** Obnova víry **13.00** H2Onews (R) **13.10** Tábor 2007: Benefiční koncert pro Haiti **14.20** Noemova pošta (září 2008) **15.20** Pro víta mundi (103) - Drahomír Budinská (2. díl) **16.00** H2Onews (R) **16.10** Cesty za poznáním: Myanmar **17.10** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **17.40** Harfa Noemova (16. díl) **17.55** Elektronická kazatelna **18.20** Na koberečku (50) **18.35** Lis Leon (12. díl) (P) **18.45** Kulturní mozaika (2. díl) (P) **18.55** Otevřete nám dveře milosrdenství **19.25** První čtení (P) **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Naše Prémontre **21.05** H2Onews (R) **21.15** Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání (P) **22.15** Sedm dní na hoře Tábor **23.00** Cesty za poznáním: Myanmar **23.55** H2Onews (R) **00.00** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Neděle 5. 10. 2008: 8.00 Programová nabídka TV NOE
8.05 H2Onews (R) **8.15** Evangelium (P) **8.20** Harfa Noemova (16. díl) **8.40** Hornolidečko: Seninka **8.55** Elektronická kazatelna **9.15** Na koberečku (50) **9.35** Pro víta mundi (103) - Drahomír Budinská (2. díl) **10.15** Evangelium **10.30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Hutisko (L) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Přímý přenos polední modlitby se Sv. otcem Benediktem XVI. **12.15** H2Onews (R) **14.30** Sedm dní na hoře Tábor **15.15** Noční univerzita: P. Petr Karas - Bůh nikomu nestrání **16.15** Milan Daniel GURU **16.45** GOODwillBOY (2. díl) - Music **17.35** Ve jménu Ježíše (3. díl): Petr a krev, Štěpán a Saul (P) **18.05** Cesty za poznáním: Myanmar **19.05** CHKO Beskydy - Javorník - Makyta **19.25** Kulturní mozaika (2. díl) **19.35** Léta letí k andělům (22) - Max Kašparů **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (496) (P) **20.35** Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega (P) **21.55** Z pokladů duše **22.00** NOEPARÁDA **22.20** Kulatý stůl na téma: Rok sv. Pavla **23.50** První čtení **00.15** H2Onews (R) **1.15** Závěr vysílání, poslech Proglasu.

CELOSTÁTNÍ MARIÁNSKÁ KONFERENCE FA V ČR

Místo konání: Kocliřov u Svitav – středisko a areál ČM Fatimy. Zahájení: Čtvrtek 2. 10. 2008 v 18.00 hod. – mše sv. a večere. Ukončení: Neděle 5. 10. 2008 – mše sv. a spojení se 110 mariánskými centry apoštolátu Fatimy v celém světě v hlavním úmyslu konference – ochrana života. Cena: 900 Kč za celou konferenci. Ubytování s plnou penzí můžete objednat na adrese: ČM Fatima 195, 569 11 KOCILŘOV U SVITAV, tel./fax: 461 543 164, mobil: 731 598 752, e-mail: fatima@iol.cz, internet: www.cm-fatima.cz.

Z programu mariánské konference FA: Přednášky a formační katecheze, spojení dětí v modlitbě za ochranu života, program a modlitby mladých.

HLAVNÍ DEN KONFERENCE – 1. sobota 4. 10. 2008: 10.00 hod. – společná modlitba všech 17 regionů FA v ČR • 10.30 hod. – hlavní pontifikální mše sv., při níž o. arcibiskup Karel Otčenášek obnoví zasvěcení ČR Panně Marii Fatimské u příležitosti 5. výročí (4. 10. 2003) • Maria naše naděje – Musica Animata • 14.00 hod. – zázračný průvod s dechovou hudbou, hlavní přednáška • 17.00 hod. – mše sv. na společné úmysly (P. Pavel Dokládál) • večerní koncert, noční adorace aj.

MARIÁNSKÁ KONFERENCE JE SETKÁNÍM A VZÁJEMNOSTÍ DĚTÍ PANNY MARIE PŘI POSLÁNÍ KŘESŤANŮ V DNEŠNÍM SVĚTĚ.

LIPOVÝ KŘÍŽ – Společnost pro kulturní identitu Vás ve na přednášku **Mgr. Petra Bahníka INTERPRETACE KLÍČOVÝCH PROBLÉMŮ ČESKÝCH DĚJIN**, která se bude konat v úterý 7. října 2008 v 18 hod. v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Vydáváme PUZZLE BETLÉMA

(260, 480 a 912 dílků), **PANORAMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků) a **PUZZLE KOSTELŮ** (260 dílků). Cena s poštovným je 150, 250 a 350 Kč. Objednávky: Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč; trebicmartin@volny.cz; SMS 728 133 220 – pouze text. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zboží zašleme do měsíce.

PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA – NABÍDKA NOVÝCH MATERIÁLŮ

Misijní kalendář 2009 Papua-Nová Guinea – informace o PMD a vybraných projektech na pomoc trpícím nejen v této vzdálené zemi, kompletní kalendář, nejčerstvější zprávy a fotografie na 13 pohlednicích se záběry přímo z Papuy. Stojí za to a hodí se jako vhodný dárek.

Čtyři zakladatelé, stručné dějiny PMD a nahlédnutí do vzácných misijních archivů PMD – stostránková hezká knížka je vydána podle práce P. Jamese Waldersee z australské národní kanceláře PMD a putavě pojednává o životě zakladatelů Misijních děl. Životopisy zakladatelů doplňují zajímavé archivní dokumenty.

Co jsou Papežská misijní díla – 32stránková brožura stručně představuje vznik, historii, působení a význam všech čtyř Misijních děl – jejich cíle a prostředky k dosažení cílů. Je vhodná pro základní seznámení se s touto problematikou.

Výroční zpráva PMD 2007 – brožura formátu A5 představuje souhrn činnosti PMD v ČR.

Misijní speciál časopisu pro ministranty Tarsicius – číslo věnované zajímavému putování misiemi, čtenáři si přijdou na své, mohou soutěžit a dozvědět se zajímavosti ze 7 zemí apod.

Misijní vydání časopisu pro děti Duha: Papua-Nová Guinea. Záběry z daleké misijní země a mnoho zajímavých informací ze života misionářů, domorodců apod. Vše bylo připraveno z podkladů získaných při nedávné misijní cestě do této země.

Multimediální DVD 3. celostátní Misijní kongres dětí – nejlépe je spustitelné na počítači v programu Power DVD. Obsahuje celkem 20 zajímavých souborů ve třech sekcích: video – 64 minut, audio – 30 minut, info – 14 příloh: dopis Sv. otce, fotografie, misijní projekty, hymna PMDD a další.

Kintuadi I, II, III – kartičky pro děti (sady 20 kartiček v pěti barvách kontinentů), s nimiž si nově (nové sady I a III) můžete zahrát i kvarteto.

Misijní neděle 19. 10. 2008 – plakát A4 a A3 s obrázkem Sv. otce Benedikta XVI.

Na zapůjčení: putovní výstavy Malawi, Bangladéš, Uganda (sady cca 13 lehce přenosných panelů o rozměru 50 x 70 cm, kůly a stojany).

Misijní magazíny v TV Noe – živé vysílání, DVD. TV Noe ve spolupráci s PMD připravují každý měsíc Misijní magazín – hodinový pořad, který seznamuje s misijními tématy, zajímavými hosty a misijní prací u nás i v zahraničí. PMD nabízí i záznamy již odvysílaných magazínů na DVD, např.: 18. Misie a salesiáni, 19. Odvaha pronásledovaných a mučedníků, 20. Velcí malí misionáři, 21. Hudba a bubny z Afriky, 22. Misijní kuchyně rodiny Donum Dei, 23. a 24. Papua-Nová Guinea. Termíny vysílání najdete na: www.tvnoe.cz.

Adresa: PAPEŽSKÁ MISIJNÍ DÍLA, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058, 604 838 882, e-mail: info@misijnidila.cz, www.misijnidila.cz.

Liturgická čtení

Neděle 28. 9. – slavnost sv. Václava

1. čt.: Mdr 6,9–21

1 Kron 29,11abc.11d–12a.12bcd

Odp.: 12b (Ty, Hospodine, vládneš nade vším.)

2. čt.: 1 Petr 1,3–6; 2,21b–24

Ev.: Mt 16,24–27

Slovo na den: *Co prospěje člověku, když získá celý svět?*

Pondělí 29. 9. – svátek sv. Michaela, Gabriela a Rafaela

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14

nebo Zj 12,7–12a

Ž 138(137),1–2a.2bc+3.4–5

Odp.: 1c (Budu ti hrát, Hospodine, před anděly.)

Ev.: Jan 1,47–51

Slovo na den: *Uvidíš větší věci.*

Úterý 30. 9. – památka sv. Jeronýma

1. čt.: Job 3,1–3.11–17.20–23

Ž 88(87),2–3.4–5.6.7–8

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!)

Ev.: Lk 9,51–56

Slovo na den: *Samaritáni ho nepřijali.*

Středa 1. 10. – památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše

1. čt.: Job 9,1–12.14–16

Ž 88(87),10bc–11.12–13.14–15

Odp.: 3a (Kéž pronikne k tobě má modlitba, Hospodine!)

Ev.: Lk 9,57–62

Slovo na den: *Kdo se ohlíží za sebe, není způsobilý.*

Čtvrtek 2. 10. – památka svatých andělů strážných

1. čt.: Ex 23,20–23a

Ž 91(90),1–2.3–4ab.4c–6.10–11

Odp.: 11 (Svým andělům vydal o tobě příkaz, aby tě strážili na všech tvých cestách.)

Ev.: Mt 18,1–5.10

Slovo na den: *Jejich andělé hledí na tvář mého nebeského Otce.*

Pátek 3. 10. – ferie

1. čt.: Job 38,1.12–21; 40,3–5

Ž 139(138),1–3.7–8.9–10.13–14ab

Odp.: 24b (Veď mě, Hospodine, cestou odvěkou!)

Ev.: Lk 10,13–16

Slovo na den: *Už by se dávno obrátili.*

Sobota 4. 10. – památka sv. Františka z Assisi

1. čt.: Job 42,1–3.5–6.12–16

Ž 119(118),66.71.75.91.125.130

Odp.: 135a (Jasnou tvář ukaž svému služebníku, Hospodine!)

Ev.: Lk 10,17–24

Slovo na den: *Velebím tě, Otče, Pane nebe a země.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

27. ZÁŘÍ – 4. ŘÍJNA 2008

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 28. 9.		PO 29. 9.		ÚT 30. 9.		ST 1. 10.		ČT 2. 10.		PÁ 3. 10.		SO 4. 10.			
Antifona	1527	1721	1533	1728	1734	1953	1741	1961	1543	1738	996	1113	1754	1975		
Žalm	786	884	783	881	783	881	786	884	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1527	1722	1533	1728	1734	1953	1742	1961	1543	1739	997	1114	1551	1747		
Antifony	1528	1722	1534	1729	950	1062	965	1079	1544	1739	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	813	914	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	1528	1723	1534	1729	1735	1954	1743	1962	1544	1740	1001	1118	1756	1977		
Antifona k Zach. kantiku	1529	1723	1535	1729	1735	1954	1542	1737	1544	1740	1002	1119	1551	1748		
Prosby	1529	1723	1535	1730	1724	1943	1744	1963	1545	1740	1002	1119	1757	1977		
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1002	1120	1552	1748		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	792	890	954	1067	970	1085	792	890	1003	1120	1018	1137		
Antifony	1529	1724	1535	1730	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	1530	1724	1536	1731	957	1070	973	1088	1545	1741	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	1529	1724	1535	1730	957	1071	973	1088	1545	1741	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:	SO 27. 9.															
Hymnus	1525	1719	1531	1725	1537	1732	1736	1955	1746	1965	1537	1732	1008	1125	1024	1143
Antifony	1703	1919	1531	1726	1537	1732	960	1073	976	1091	1546	1742	1009	1126	1025	1144
Žalmy	1703	1919	1715	1932	1537	1732	960	1073	976	1091	1547	1742	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	1526	1720	1531	1726	1540	1735	1737	1956	1749	1968	1549	1745	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	1526	1720	1532	1727	1540	1735	1737	1956	1542	1738	1549	1745	1011	1129	719	811
Prosby	1526	1721	1532	1727	1540	1735	1731	1950	1750	1969	1549	1745	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	1529	1724	1529	1724	1535	1730	1541	1737	1542	1738	1545	1741	1012	1130	719	812
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 4. 10. • 11. 10. • 18. 10. • 25. 10. • 8. 11. • 29. 11. • 6. 12. • 13. 12. a 20. 12. 2008 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKY

CESTA KE KANONIZACI

Univ. prof. PhDr. Jaroslav Němec

Tato studie obsahuje charakteristiku heroických ctností, podrobné a praktické pojednání o cestě k beatifikaci a kanonizaci a abecední seznam světců kanonizovaných ve 20. století. Je zde vyvedena nesmírná důležitost kultu svatých v životě církve. V tomto druhém vydání studie jsou v závěru vzpomenuy také dva nové dokumenty, které v době prvního vydání ještě neexistovaly – jsou to: Nové nařízení o obřadech beatifikace a Nová instrukce o diecézním šetření v kauzách kanonizace. Zároveň byl přidán přehled nejnovějších světců kanonizovaných ještě ve 20. století. Kniha je k dostání pouze u vydavatele.

*Matice cyrilometodějská s. r. o. • Druhé, rozšířené vydání
Brož., A5, 112 stran, 98 Kč*

BOŽÍ DĚTI

Z němčiny přeložila Jana Zelenková

Šestnáct pravdivých příběhů dětí a mladých lidí, které vydávají významné svědectví o čisté lásce k Ježíši, zejména ve Svatém přijímání. Z lásky k Němu a s pomocí Jeho milosti se tyto děti staly opravdu svatými. Všechny zemřely poměrně brzy. Český překlad knihy vyšel za finanční podpory Freundeskreis Maria Goretti e. V. se sídlem v Mnichově. Kniha je k dostání pouze u vydavatele.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 176 stran, 75 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

SLOVO NA CESTU 2009

Týdenní stolní kalendář s barevnými fotografiemi, církevním i občanským kalendářem a s texty Mons. Pavla Posáda, pomocného – světicího biskupa českobudějovického.

Sypták • 59 Kč

ŘÁD JOHANITŮ VE STŘEDOVĚKU

Berthold Waldstein-Wartenberg • Z němčiny přeložil Jiří Jiskra

Autor na základě rozsáhlého studia vydaných pramenů, archivních materiálů i odborné literatury líčí život středověkého řeholního společenství, které vzniklo v Jeruzalémě v období krátce po první křížové výpravě a které společně s templáři představovalo hlavní vojenskou sílu křesťanských státek ve Svaté zemi. Rovněž pozdější řádový stát johanitů na Rhodu a posléze i na Maltě se stal významným činitelem evropských dějin. Dílo je barvitou freskou, popisující řádovou činnost s neobyčejnou důkladností; věnuje se vojenským aktivitám ve Svaté zemi i ve rhodských vodách, popisuje řádové hrady i komendy, přibližuje špitální činnost, školství i ekonomiku řádu, věnuje se organizaci řádu i jednotlivým významným členům řádu.

Nakladatelství Academia

Váz., přebal, 170 x 245 mm,

474 stran + 16 stran obrazové přílohy, 450 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravy. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.